

Άγιοι Κολλυβάδες

υπό π. Νικολάου Δημαρά Dr.Jur.
Βαρδακουλά 47, πάρ. 3, 30300 Ναύπακτος
τηλ.: 2610-341269
Καλοκαίρι 2008

Website/ιστοσελίδα στο διαδίκτυο: <http://orthway.org>

Ο Άγιος Μάρκος ο Εὐγενικός ὁ στυλος τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Σύνοδο Φερράρας Φλωρεντίας υπόδειγμα εὐσεβείας καὶ ὀρθόδοξης ὁμολογίας στίς μέρες μας

(Εἰσήγησις ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ Πέτρο Κουτσούκο, καθηγητὴ Χημικῶν Μηχανικῶν τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν, στὴν ἡμερίδα πού διοργάνωσε ὁ Ἱερός Ναός τῶν Ἁγίων Πάντων μέ τὴν Ὁρθόδοξη Ἑλληνική Θρησκευτική Κοινότητα, στὴν Πάτρα, στίς 5 Νοεμβρίου 2008. Ἡ δεύτερη εἰσήγησις πού δημοσιεύεται στὴν συνέχεια εἶναι τοῦ ἐκδότου τοῦ παρόντος τεύχους καὶ ἐγινε στὴν ἴδια ἡμερίδα)

Θεοφιλέστατε, Πανοσιολογιώτατε Ἅγιε Ἡγούμενε τῆς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου, Τίμιον Πρεσβυτέριον, Ὁσιώτατοι Πατέρες καὶ Μητέρες, Ἀγαπητές καὶ Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

Δυσχερέστατο ἔργο εἶναι ἡ παρουσίασις ἀναστημάτων μέ τὰ ὁποῖα διαφέρει κανεὶς ὡς πρὸς τίς ἐμπειρίες καὶ ἄρα ὡς πρὸς τὴν ἀγιότητα, ἔτη φωτός... Ὡστόσο, ἡ ὑπόμνησις τῶν κατορθωμάτων τῶν Ἁγίων εἶναι τό ὀξυγόνο τῶν ἀγωνιζομένων. Ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ νέος θεολόγος, ἐπισημαίνει πῶς, ὅποιος λέγει ὅτι σήμερα εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιτύχει τὰ κατορθώματα τῶν παλαιῶν ἀγίων, εἶναι αἰρετικός, διότι διαψεύδει τὸν Ἴδιο τὸν Κύριο καὶ ἀναιρεῖ αὐτό τοῦτο τό μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ! Κατὰ τὸν Ἅγιο, ἡ διάθεσίς μας δέν εἶναι διάθεσις καρδίας καιομένης γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό! Καίεται ἡ καρδιά μας ἴσως γιὰ πλοῦτη,

ἴσως γιὰ δόξα καὶ ἀνθρωπαρέσκεια, ἴσως ἀπὸ προσκόλλησις σέ ἀνθρώπους καὶ υἱούς ἀνθρώπων, ὄχι γιὰ τὸν Κύριο τόσο πολὺ! Αὐτὸς εἶναι κατὰ τὸν Ἅγιο ὁ λόγος τῆς καθηλώσεώς μας στὰ γῆινα.

Ὁ Κύριος δέν εἶναι προσωπολήπτης καὶ δίδει τὴν Χάρη Του σέ ὅποιον, χωρὶς ὄρους, χωρὶς ἀντίστασις Τοῦ παραδίδει τό θέλημά Του. Ἔχουμε λοιπὸν χρέος νὰ φέρνουμε πάντα, μπροστὰ στὰ μάτια μας, τὰ γεμᾶτα ἀπὸ τηλεοπτικές καὶ ἄλλες ἀντίχριστες - μέ τὴν στενωτέρη καὶ τὴν εὐρύτερη ἔννοια- εἰκόνες, φωτεινὰ παραδείγματα ἀπὸ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, ἰδιαίτερα σέ θέματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ἐπιβίωσις. Ἕνας τρομερὸς κίνδυνος, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ θανάσιμα τὴν ψυχὴν μας σήμερα, εἶναι ἡ πνευματικὴ πλαδαρότητα, ἡ ἀπώλεια πνευματικοῦ στήματος, ἡ ἀπουσία πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ πρὸς τὸν ὁποῖο νὰ κατευθυνόμεθα μέ συνέπεια καὶ μέ συνέχεια.

Ἀρκετοὶ γύρω μας δηλώνουν Χριστιανοί. Ὁρθόδοξοι χριστιανοί! Καὶ ὅμως. Ἄν συνεχίσουμε μέ πολλοὺς τὴν συζήτησις, θα διαπιστώσουμε σύντομα, ὅτι στό βάθος τοῦ μυαλοῦ τους, ἔχουν μιά πίστη κομμένη καὶ ραμμένη στὰ μέτρα τους... Κόψε ἀπὸ ἐδῶ κάτι, κόψε ἀπὸ ἐκεῖ κάτι ἄλλο, ἄλλαξε καὶ κάτι διότι ἀλλάζουν οἱ ἐποχές... καὶ αὐτό πού ἀπομένει κάθε ἄλλο παρά ὀρθόδοξη πίστη εἶναι.

Καὶ θὰ ρωτήσετε εὐλογα: Καλὰ, κακὸ εἶναι νὰ κάνουμε μερικές προσαρμογές στή σημερινὴ ζωὴ; Μποροῦμε νὰ νηστεύουμε, νὰ ἀγρυπνοῦμε σήμερα;

Χρειαζέται ἡ Ὁρθόδοξη Ὁμολογία σήμερα;

Γιὰ νὰ ἀπαντήσουμε στό ἐρώτημα, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ συμφωνήσουμε στό τί εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Πίστις μας:

Μέ πολύ απλά λόγια μπορούμε νά πούμε, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ μόνος δρόμος γιά τήν θεραπεία τῆς ψυχῆς μας. Ὁ δρόμος, τόν ὁποῖο ἦλθε ὁ ἴδιος ὁ Θεός νά μᾶς τόν δείξει καί νά μᾶς χαρίσει τήν δύναμη νά τόν βαδίσουμε. Μέ πολύ σαφῆ τρόπο, μᾶς δίδαξε, μέ Λόγο καί μέ ἔργο, ὅτι μόνο ἡ ἀκριβής τήρηση τῶν ἐντολῶν -ἡ μέχρι κεραίας τήρηση!- μπορεί νά ἀποτελέσει βάλαμο θεραπευτικό γιά τήν ψυχή μας.

Ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ὁποιαδήποτε «τροποποίηση» ἢ παραχάραξη ἢ «συντόμευση» τοῦ Δρόμου, συνιστᾷ τήν αἵρεση, δηλαδή τήν κομπογιαννίτικη προσέγγιση τῆς θεραπείας.

Δυστυχῶς, ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ κομπογιαννίτικη προσέγγιση, εἶναι μέν πιό ἐλκυστική, διότι δέν περιλαμβάνει «στρίμωγμα» τοῦ ἀμαρτωλοῦ μας ἐγώ, ἀλλά, ὅπως κάθε τέτοια πρακτική, ὄχι μόνο ἀναποτελεσματική εἶναι, ἀλλά μπορεί καί νά ἔχει μοιραῖα ἀποτελέσματα, ἀντί τῆς προσδοκώμενης θεραπείας.

Τήν Ἀλήθεια αὐτή, τῆς θεραπείας τῆς ψυχῆς, τήν ὁποία ἐξασφαλίζει ἡ πιστή τήρηση τῶν ἐντολῶν, τήν ἔζησαν οἱ Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι μέ τόν βίο τους καί μέ τά γραπτά τους προσπαδοῦν νά μᾶς ξυπνήσουν, ὥστε νά καταλάβουμε τήν ἀσθένειά μας καί νά σπεύσουμε στήν Μόνη θεραπεία:

Στήν ἀκριβή τήρηση τῶν ἐντολῶν! Πῶς ὅμως θά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀκριβής τήρηση τῶν ἐντολῶν, ἂν ἡ ὁμολογία περί ὀρθῆς Πίστεως νοδευθεῖ; Νοδεῖα περί τήν Πίστιν, ἰσοδυναμεῖ μέ κομπογιαννίτικη προσέγγιση στήν θεραπεία τῆς ψυχῆς. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας διεφύλαξαν τήν ὀρθότητα καί καθαρότητα τῆς ὁμολογίας μέχρις ἐκχύσεως τοῦ ἰδίου τῶν αἵματος, κατά τό Πρότυπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ὁποῖος μᾶς διεμήνυσε ὅτι

ἦλθε γιά νά μαρτυρήσει γιά τήν Ἀλήθεια. Ὁ κόσμος ἀποστράφηκε τήν Ἀλήθεια.

Γιατί;

Μᾶς πληροφορεῖ πάντα ὁ Κύριος: ἦσαν τά ἔργα τους πονηρά καί φαῦλα. Νά γιατί ὁ ἐν τῇ ἀμαρτία κόσμος προδίδει τήν Ἀλήθεια. Νά γιατί οἱ Ἅγιοι, ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἐμαρτύρησαν γιά τήν ἀλήθεια!

Σήμερα, ἔχουμε ἀνάγκη, ἴσως περισσότερο ἀπό ποτέ, μαρτυρίας τῆς Ἀληθείας, διότι ζοῦμε σέ ἐποχή ἀπίστευτα πολλῆς πληροφορίας καί μάλιστα ἀντίχριστης πληροφορίας, ἡ ὁποία βαραίνει τήν καρδιά μας, δηλητηριάζει τίς αἰσθήσεις μας, ἀτονεῖ τά νεῦρα τῆς ψυχῆς μας. Γιά τον λόγο αὐτό ἔχουμε ἀνάγκη νά προβάλλουμε ἡρωικές μορφές, ὄρη πνευματικά πρός τά ὁποῖα νά ἀναβαίνουμε γιά νά ἀναπνεύσουμε τήν ζωογόνο δρόσο τοῦ Πνεύματος.

Μία τέτοια μορφή, μιά τέτοια διαχρονική φυσιογνωμία, ἀποτελεῖ τό καύχημά μας, ὁ Στυλός τῆς φιλάτης Ὁρθοδοξίας μας, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Ευγενικός, τῆς Ἐφέσου τό καύχημα καί συμπάσης τῆς ὀρθοδοξίας τό ἀγλαΐσμα. Αὐτές τίς φυσιογνωμίες πρέπει, ὄχι μόνο νά τίς προβάλλουμε, ἀλλά κυρίως νά μιμούμεθα, στούς χαλεπούς καιρούς πού μέλλαμε νά ζήσουμε, ἡμεῖς οἱ ἔσχατοι, οἱ περιλειπόμενοι..

Ἀκόμα ἐνθυμοῦμαι τήν ἐντροπή καί θλίψη πού αἰσθάνθηκα, ὅταν πρό δεκαετίας περίπου, σέ σύναξη ἀκαδημαϊκῶν ἀνδρῶν, ἀνέφερα τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Ευγενικοῦ καί εἰσέπραξα τήν εἰλικρινῆ ἀπορία: «Ποιός ἦταν αὐτός;..». Ἡ ἐντροπή μου ἦταν γιά τούς ὑποτιθέμενους ὁμοπίστους καί ἡ θλίψις γιά τό κατάντημα καί τήν ἀπίστευτη ἀποστασία τῆς πάλαι ποτέ Ὁρθοδόξου πατρίδος μας, τήν ὁποῖαν ἔχουν στήν κυριολεξία ποτίσει τά αἵματα ἡρώων καί μαρτύρων, πού ἐμαρτύρησαν

πρῶτον ὑπὲρ πίστεως καὶ κατόπιν ὑπὲρ πατρίδος!

Ἐπίκαιρος λοιπόν, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην περίοδο, ἡ προβολή τοῦ Γίγαντος, τοῦ Ἄτλαντος, ὅπως ἀπεκλήθη, τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, προκειμένου νά ἀντλήσουμε μαθήματα ἡθους Ὁρθοδόξου, ἡθους ἀγιότητας, ἡθους ἀταλάντευτης ὁμολογίας!

Ὁλος ὁ βίος τοῦ Ἁγίου ἦτο ὁμολογιακός. Λιτά και περιεκτικά παρουσιάζεται τό ἡθος τοῦ Ἁγίου, στό Κάθισμα τῆς ἀκολουθίας τήν ὁποία καί συνέδεσε ὁ αὐτάδελφός του, Διάκονος Ἰωάννης:

*Τήν Σοφίαν ποθήσας ὡς Σολομών,
σωφροσύνην ζηλώσας τοῦ Ἰωσήφ,
Μωσέως τό ἄκακον, Ἡλιοῦ ζῆλον ἔνθεον,
τοῦ Δαυῖδ πραότητα,*

*Τοῦ Παύλου τό κήρυγμα, Ἰωάννου τήν
θεολογίαν τήν ἄνωθεν,*

*ὡς σοφός μέν ὄντως ψευδοσόφους
ἐλέγξας, ὡς σώφρων ἐτήρησας σεαυτόν
καθαρόν καί ἄκακον καί πραότατον,*

*ζήλω συμφλέξας νοπηῶς τούς προδότας
τῆς Πίστεως καί κηρύξας τήν μόνην
εὐσέβειαν.*

Καί πάλι ἀπό τήν ἀΐδή τοῦ κανόνος τοῦ Ἁγίου:

*Ὡς νουνεχής, ὡς ἐμφυτεύσας ἄριστα
φόβον Θεοῦ τόν ἀγνόν ἐν τῇ ψυχῇ,*

*Μάκαρ σκεῦος καθαρώτατον ἠγιασμένοι
γέγονας ἐκλογῆς*

*Καί ἀγνείας καί παρθενίας ὡς ἄγγελος
καί μετά σαρκός ζήσας ὅσιε.*

Στούς παραπάνω λιτούς στίχους, περιγράφεται μιά ἡρωϊκή ζωή, ἡ ὁποία ξεκίνησε στην ἐκλεκτή οἰκογένεια τοῦ Διακόνου Γεωργίου καί τῆς Μαρίας τῶν Ευγενικῶν. Σπούδασε στό ἐκπαιδευτήριον τοῦ πατέρα του μέχρι τά 13 του χρόνια, ὅποτε καί ὀρφάνεψε. Συνέχισε τίς σπουδές του κοντά στόν λόγιον διδάσκαλον, Μητροπολίτη Σηλυβρίας Ἰγνάτιον τόν

Χορτασμένο καί στόν σοφόν Γεώργιον Πλήθωνα ἢ Γεμιστό, ἀπό τόν ὁποῖον καί διδάχθηκε τά Μαθηματικά. Διεκρίθη στίς σπουδές του καί σέ νεαρή ἡλικία ἔγινε μάλιστα καί προϊστάμενος τοῦ Πατριαρχικοῦ φροντιστηρίου (ἐκπαιδευτηρίου δηλαδή) ἀπό τό ὁποῖον ἀπεφοίτησαν πλῆθος ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν διάσημοι γιά τήν παιδεία τους. Στό Πατριαρχικό φροντιστήριον, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, (Μανουήλ ὡς λαϊκός), ἀνεδείχθη ὡς ἐπιστήμων καί ἀπέκτησε διαλεκτική δεινότητα καί πολυμαθεία, τήν ὁποία ἀποδέχονται ἀκόμα καί οἱ σύγχρονοι δυσφημησταί του, ὅπως ὁ ἱστορικός V.Grumei.

Ὅρισμένοι, ὑπεστήριξαν ὅτι ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, ὑπῆρξε μαθητής τοῦ Ἰωσήφ Βρυεννίου, εἰς τήν Μοῆν τοῦ Στουδίου. Ὁ Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος ἦτο μαθητής τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ὁ Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος (ὁ πυρίπνουσ, κατά τόν ἱστορικό Συρόπουλον), ἦταν ὁ ἐμπνευστής καί τό πρότυπον τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Γιά τόν λόγο αὐτό, ὅπως παρατηρεῖ ἕνας σύγχρονος θεολόγος, ὁ π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν, ἡ βάση τῆς θεολογίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τῆς ἀκάμπτου στάσεώς του ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ὅπως τήν ἐννοοῦσε, ἦταν ἡ θεολογία τοῦ Παλαμισμού.

Καλές σπουδές, ἐπιμέλεια, ἐξαιρετικοί δάσκαλοι, πρότυπα ἐμπνευσμένα: Στοιχεῖα πολύτιμα γιά κατάρτιση ἡθους στέρεου, ἡθους ὀρθοδόξου! Γιά τά στοιχεῖα αὐτά διψάει ἡ ἐποχή καί πρό παντός ὁ τόπος μας!

Παρά τό νεαρό τῆς ἡλικίας του καί τήν μεγάλη του φήμη -τά ὁποῖα δέν εἶναι μικρός πειρασμός- ζεῖ ταπεινά καί με σωφροσύνη. Ἡ σωφροσύνη του ὑπερέβαινε τήν σωφροσύνη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν στήν ἔρημον ὡς μοναχοί. Σέ ἡλικία 26 ἐτῶν, διένειμε τά ὑπάρχοντά του εἰς τούς πτωχοῦς καί ἐκάρην μοναχός στήν Ἀντιγόνη, ἕνα ἡσυχονησάκι τῆς

Προποντίδας. Μετά από δύο χρόνια άσκησης, και αφού η επέκταση των Τούρκων συνέχιζε ακάδεκτη, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Αντιγόνη και να έλθει στην Κωνσταντινούπολη, στην Ίερά Μονή του Αγίου Γεωργίου των Μαγγάνων, όπου και συνέχισε έντονότερα τους αγώνες τους ασκητικούς, ζώντας ως ερημίτης μέσα στην Πόλη. Μέ την ύποταγή στο δέλημα Του Θεού, μέ την μεθοδική και αίματηρή έκκοπή του ίδιου δελήματος έγινε δοχείο της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος. Το Πνεύμα του Θεού, δέν άφησε τον Λύχνον υπό τον μόδιον αλλά τον ανεβίβασε στον παλαίφατο θρόνο της Εφέσου τό 1437, σέ καιρούς δύσκολους, κατά τους οποίους η αυτοκρατορία κινδύνευε τον έσχατο κίνδυνο. Είναι εποχή παρακμής, εποχή αποστασίας, εποχή κατά την οποία η ηγεσία του τόπου στρέφεται για βοήθεια στους ισχυρούς της γης, μεταξύ αυτών και στον αίρεσιάρχη πάπα της Δύσης. Τό πνεύμα της δειλίας, της ήττοπάδειας, της προδιάθεσης έκποιήσεως των τιμίων της όρθοδοξίας είναι διάχυτο. Χαρακτηριστικό και αυτό της αποστασίας από τό πνεύμα και τό νόημα της Όρθοδοξίας. Κατόπιν πίεσεων του Αυτοκράτορα η Έκκλησία σύρεται στην σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας μέ σκοπό να έξευρεδεί τρόπος ένωσης της Ανατολικής μέ την Δυτική έκκλησία.

Τό πνεύμα Του Θεού όμως οίκονόμησε, ώστε στην αντιπροσωπεία των Όρθοδόξων να περιλαμβάνεται και ο Μητροπολίτης Εφέσου ο άγιος Μάρκος ο Εύγενικός. Και η Θεία αυτή οικονομία, έγινε όχι μόνον για να άποτραπεί η προδοσία της Όρθοδοξίας, αλλά και για να δοθεί ένα μάθημα διαχρονικό, τό όποιο φθάνει και μέχρις ήμων εύκρινέστατα: Τό μάθημα περί του ότι **Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΕΣ** αλλά από την συμφωνία μέ την άνόδυτη Πίστη,

η όποία μάς παρεδόθη άπαξ από τον Κύριο διά των Αγίων Του Άποστόλων.

Η σύνοδος εκείνη, σύμφωνα μέ τον Ρουμάνο παπικό άρχιερέα Octavio Barlea, ήταν πρόδρομος του σημερινού οίκουμεισμοϋ και έδωσε κατευθυντήριες γραμμές για την άρση των διαφορών μεταξύ των έκκλησιών. Για τον λόγο αυτό μπορούμε να πούμε ότι ο Άγιος Μάρκος ήταν η προφητική έμπροσδοφυλακή του αντιοίκουμειστικού αγώνα. Έπικεφαλής των τότε οίκουμειστών ο Πατριάρχης Ίωσήφ και ο έξομώτης Βησσαρίων.

Σήμερα, ο Πατριάρχης Βαρδο-λομαίος και οι συνοδοιπόροι του.

Και οι τότε και οι σημερινοί, αντιτιθέμενοι προς τον Άγιο, αντιτίθενται προς τό αυτό Άγιο Πνεύμα.

Ο Άγιος Μάρκος διέδετε τά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και είχε χαράν, ειρήνη, πραότητα, αλλά σε ουσιώδη θέματα Πίστεως δέν ήτο διατεθειμένος να δεχθεί πολυφωνία θεολογικής εκφράσεως. Για τον λόγο αυτό τονίζει, ότι σέ θέματα Πίστεως ούτε συγκατάβασις χωρεί, ούτε και οικονομία. Βιώνει την όρθόδοξη θεραπευτική και για τον λόγο αυτό του είναι άδιανόητος ο συμβιβασμός η η εις τό ελάχιστον άποδοχή του αίρετικού κομπογιαννιτισμοϋ ως δυνατότητας θεραπείας.

Ο Άγιος Μάρκος, σέ θέματα Πίστεως υπήρξε σαφέστατος και άκαμπτος υπερασπιστής της διατυπώσεως της άκραιφνοϋς άληθείας, χωρίς υπαινιγμούς, τασσόμενος έναντίον κάθε συμβιβαστικής διατυπώσεως. Οι συμβιβασμοί δυστυχώς είναι τό σύνθημα της σήμερα, και τό σύνθημα αυτό έχει παρασύρει την νεοσημερολογιτική έκκλησία στο βάραθρο του μοντερνισμοϋ και του συγκρητιστικού οίκουμεισμοϋ.

Δήλωνε ο Άγιος Μάρκος: «*ό εάν μετά άληθείας λέγεται, δεχόμεδά τε και*

ἀσμένως περιπτυσσόμεθα. Ὁ δ' ἂν μὴ οὕτως ἔχον ἡμῖν δοκῆ, κατὰ πόδας καὶ προφανῶς ἐλέγχωμεν καὶ ἀποβαλλόμεθα». Ὅτι θεωροῦσε τότε ὁ Μητροπολίτης Μᾶρκος μέχρι τὸ τέλος τῶν συζητήσεων στή σύνοδο καὶ μάλιστα, ὡς ὁ μοναδικός ὑπερασπιστής καὶ ἀγωνιστής ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, ὡς θεολογική διαφορά ἀπαράδεκτη, παραμένει μέχρι καὶ σήμερα, σταθερὴ γνώμη ὀλόκληρης τῆς ὀρθοδοξίας.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσου ἔμεινε ἀταλάντευτος σὺς πιέσεις πού δέχθηκε τόσο ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἰωσήφ οἱ ὁποῖοι τὸν ἀπειλοῦσαν καὶ μέ διακοπὴν τῆς κοινωνίας, μέ πρόταση τοῦ συμβιβαστικοῦ Μητροπολίτου Κιέβου, ὁ ὁποῖος ἐκπροσωποῦσε τὴν Ρωσικὴ ἐκκλησία.

Συκοφαντήθηκε ὅτι ἦταν τρελλός καὶ ἀχάριστος, διότι «τρώγει τὸ ψωμί τοῦ πάπα καὶ συγχρόνως στρέφεται ἐχθρικά ἐναντίον του».

Αὐτό, ἰσχυρίζοταν ὁ συνάδελφός του Χριστοφόρος, ὁ ὁποῖος μάλιστα πρότεινε νὰ μὴν τοῦ δίδουν πλέον σιτηρέσιο γιὰ τὴν ἐκεῖ παραμονή του. Ἀκόμα, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἀρνήθηκε καὶ πρόταση γιὰ τὸν Πατριαρχικό θρόνο, γιατί δέν ἤθελε νὰ ἔχει σχέση μέ τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἐνωτικὴ σύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας. Ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσου, δέν ἐπεδίωκε ἐπιφανειακὴ καὶ ψεύτικη καταλλαγή ἢ ἐκκλησιαστικοπολιτικὴ ἢ ἀκόμα μόνο πολιτικὴ συμβατικὴ συνύπαρξη. Οὔτε καὶ ἐνεργοῦσε ἐγώστικα γιὰ νὰ προβληθεῖ ὁ ἴδιος. Οὐδεὶς λόγος περὶ ὑποχωρήσεων, οὐδεὶς λόγος περὶ ὑποταγῆς, οὐδεὶς λόγος περὶ ἀπεμπολήσεως τῆς ἀληθείας καὶ τῆς μόνης σώζουσας ὀρθῆς πίστεως, ἀλλ' ἐπιδίωξις συμφωνίας ἐν ἀληθείᾳ, προκειμένου νὰ ἀποκατασταθεῖ ἀληθινὴ καὶ στέρεα ἐνότητα τῶν διεστώτων. Δέν

ἐπεδίωκε τὸν διάλογο γιὰ νὰ νικήσει τοὺς ἀντιπάλους του μέ ἰσχυρότερα ἐπιχειρήματα καὶ νὰ θριαμβολογήσει ἐγώστικα. Ἀκριβῶς στό σημεῖο αὐτὸ φαίνεται ἡ ἀγαθὴ του πρόθεση καὶ ἡ καλὴ του διάθεση, ἡ ὁποία βασιζόταν στό πνεῦμα τῶν ἀρχαίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁμιλῶντας γιὰ τὶς θεολογικὲς συζητήσεις, ἀναφέρει «οὐ γάρ νικῆσαι ζητοῦμεν, ἀλλὰ προσλαβεῖν ἀδελφούς, ὡν τῷ χωρισμῷ σπαρασσόμεθα».

Ὅταν ὁ αὐτοκράτορας, κατὰ τὴν διάρκεια ἐσωτερικῆς συζητήσεως μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων εἶπε, ἀναφερόμενος στοὺς Λατίνους: «Τὴν διὰ γλώττης ὁμολογίαν ὀφείλομεν ἀπαιτεῖν ἐξ αὐτῶν καὶ ἀρκεῖσθαι ταύτη, οὐ μὴν δ' ἐξετάζειν καὶ τὰς ἐν τῷ βάθει τῶν καρδιῶν αὐτῶν διανοίας», ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσου ἀπήντησε μέ ἀπόλυτη σαφήνεια τὰ ἐξῆς: «Εἰ κατὰ τὰς διανοίας διαφερόμεθα περὶ τὴν πίστιν, οὐδέ ἐνωθῆναι δυναθησόμεθα».

Δυστυχῶς ὅμως τότε, τόσο ἡ σύνοδος, ὅσο (τό καὶ χειρότερο) καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, δέν τὸν ἀκολούθησαν. Ὁ Αὐτοκράτορας δέν τοῦ ἐπέτρεψε τελικὰ νὰ λάβει μέρος σὲ ὅλες τὶς συνεδρίες. Τὸ γεγονός ὅμως, ὅτι ἔμεινε μόνος στὸν ἀγῶνα τῆς εὐσεβείας, δέν μειώνει οὔτε τὸ ἀνάστημά του, οὔτε καὶ τὴν ὀρθότητα τῆς πίστεώς του, ἡ ὁποία δέν καθορίζεται μόνον μέ μιὰ ἀπλὴ νομοτυπικὴ πλειοψηφία ἀποφάσεων. Καμμιά ἀλήθεια δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ πλειοψηφίες! Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ Γνησίᾳ Ὀρθοδοξία, ὅπου διασώζεται, ἀρνήθηκε νὰ ἀποδεχθεῖ τὶς ἀποφάσεις τῆς συνόδου ἐκείνης τὴν ὁποία ἀκόμα καὶ οἱ παπικοὶ ἔχουν παύσει πλέον νὰ τὴν θεωροῦν ὡς οἰκουμενική.

Ἔτσι, ἀπό τήν μιά μεριά, ἡ μέν σύνοδος τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας ἀνακοίνωσε τίς σχεδόν παμφηφεῖ ἀποφάσεις τῆς πανηγυρικά, καί ἀπό τήν ἄλλη ἕνας συνοδικός πατήρ, δέν ὑπογράφει τίς ἀποφάσεις, χωρίς νά καταδικασθεῖ ἢ νά τιμωρηθῆ κ'αυ. Καί ὄχι μόνον αὐτό. Ὁ Ἅγιος Μάρκος διακήρυξε, ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῆς συνόδου ἦσαν αἰρετικές, μή ἀνταποκρινόμενες στήν ὀρθή πίστη.

Ὁ Αὐτοκράτορας παρεκάλεσε τόν Μάρκον, ἀφοῦ εἶχε πάρει προφορικές διαβεβαιώσεις διά τήν ἀσφάλειάν του ἀπό τόν πάπα, νά ἐμφανισθεῖ ἐνώπιον τοῦ ποντίφικα καί νά ἐξηγήσει τήν στάση του.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὑπακούοντας εἰς τό αὐτοκρατορικό πρόσταγμα ἐπῆγε εἰς τόν πάπαν. Μάταια ὅμως προσπάθησε ὁ ἀρχιαιρεσιάρχης τῆς δύσεως νά τόν πείσει νά δεχθεῖ τήν ἐκτρωματική ἔνωση. Ὅταν δέ εἶδε ὅτι ὁ Ἅγιος Μάρκος ἔμεινε ἀμετακίνητος εἰς τάς ἀπόψεις του, κατέρυγε εἰς ἐκβιασμούς, καί ἀπέειλε ὅτι θά καταδίκαζε τόν ἅγιό μας ὡς αἰρετικό. Ἄλλ' ὁ ἅγιος Μάρκος, μή πτοηθεῖς, ἀπήντησε μετά παρρησίας λέγων. «*Αἱ σύνοδοι κατεδίκαζόν τούς μή πειδομένους τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' εἰς δόξαν τινά ἐναντίον αὐτῆς ἐνισταμένους καί ταύτη κηρύττοντας καί ὑπέρ αὐτῆς ἀγωνιζομένους, διό καί αἰρετικούς ἐκάλουν αὐτούς... Ἐγὼ δέ οὐ κηρύττω ἰδίαν μου δόξαν, οὐδέ τι ἐκαινοτόμησα, οὐδέ ὑπέρ ἀλλοτρίου τινός δόγματος καί νόμου ἐνίσταμαι, ἀλλ' εἰς τήν ἀκραιφνή δόξαν, τηρῶ ἑμαυτόν*».

Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός διδάσκει, ὅτι ὁ ἀγώνας ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας δέν πρέπει νά γίνεται μόνον μέ λόγια, ἀλλά καί μέ ἔργα, καί νά εἶναι ἕτοιμος ὁ ἀγωνιστής νά ὑποφέρει τά πάντα, ἂν χρειασθῆ ὑπέρ τῆς Ἀληθείας καί διά νά μήν πέσει στό ἀμάρτημα τῆς κοινωνίας

μετά τῶν ἀσεβῶν: «*Οὐκ ἔστι γάρ ἐν λόγοις ὁ ἀγών, ἀλλ' ἐν πράγμασιν, οὐδέ ρητῶν καί ἀποδείξεων ὁ καιρός. Πῶς γάρ ἐν οὕτω διεφθαρμένοις κριταῖς; ἀλλά δεῖ τούς ἀγαπῶντας τόν Θεόν ἔργοις αὐτοῖς γενναίως παρατετάχθαι καί πάντα κίνδυνον ἐτοιμούς εἶναι παθεῖν ὑπέρ τῆς εὐσεβείας καί τοῦ μή τῇ κοινωνίᾳ χρανθῆναι τῶν ἀσεβῶν*» (Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, Σπ. Λάμπρου, Παλαιολόγια καί Πελλοποννησιασκά, τόμος Α', σελ. 20).

Τιμᾶμε τόν ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό. Γιατί ἂν δέν ἦταν αὐτός, ἐμεῖς τώρα θά ἦμαστε φράγκοι. Ἀντιστάθηκε αὐτός καί κράτησε τήν ὀρθόδοξο πίστι, ὅπως παλαιότερα ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Οἱ παπικοί ἔλεγον· Ἄν μπορεῖς νά μετακινήσεις τόν Ὀλυμπο, μπορεῖς νά κλονίσεις κι αὐτόν ἀπό τίς πεποιδήσεις του.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος ἦταν ἕνας ΖΗΛΩΤΗΣ τῆς ἀκεραίας πίστεως καί τῶν πατερικῶν δεσμίων. Ἔτσι τόν ἀποκαλεῖ καί ἡ Συνοδική ἀπόφαση τοῦ 1734 μέ Πατριάρχη τόν Σεραφεῖμ. Ἐπομένως, ἂν ζοῦσε σήμερα, θά ἦταν αὐτό πού χλευαστικά ἀποκαλοῦν κάποιοι "παλαιοημερολογίτης". Δέν θά εἶχε Λατινόφρονες ἐπισκόπους νά πολεμήσει, ἀλλά κάτι χειρότερο: Ἐπισκόπους Οἰκουμενιστές.

Ἡ μοναξιά τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἦταν μίμηση τῆς μοναξιάς Ἐκείνου, Ὁ Ὅποιος ἦταν ἡ Ἀλήθεια. Εἶναι καί μοναξιά κάθε τίμιου ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος μέ τήν Χάρη Του, θέλει νά μείνει ἀσυμβίβαστος προκειμένου νά κερδίσει το ποδοῦμενο, τήν θεραπεία τῆς ψυχῆς του.

Ἡ ὅλη βιοτή τοῦ Ἁγίου Μάρκου μᾶς δίνει καί σήμερα μαθήματα καί μᾶς διδάσκει. Μᾶς διδάσκει ὡς ἔθνος πρῶτα

ἀπ' ὅλα. Νά προσέξουμε καί σήμερα, γιατί πάλι κινδυνεύουμε ἀπό ποικίλους ἐχθρούς στά σύνορά μας. Τά ἴδια ἔχουμε. Τότε, οἱ ἄρχοντες τοῦ γένους κατέφυγαν στόν πάπα. Τά ἴδια καί σήμερα. Τήν ὥρα τοῦ κινδύνου ἐμεῖς πού ἀποβλέπουμε; Στούς ἰσχυρούς τῆς ἡμέρας, ἄλλη μιά φορά, γιά νά μᾶς βοηθήσουν. Ὅταν ἤμεθα στή Μικρά Ἀσία, μᾶς ἄφησαν καί οἱ Ἄγγλοι καί οἱ Ἰταλοί καί οἱ Γάλλοι. Μείναμε μόνοι. Ἐνῶ λίγο ἂν μᾶς βοηθοῦσαν, δέν θά θρηνούσαμε τήν καταστροφή. Μισοῦν, φθονοῦν τήν Ἑλλάδα. Τί πρέπει νά κάνουμε ἐμεῖς; Νά ἔχουμε ὁμόνοια καί ἀγάπη, γιά νά μπορέσουμε νά κρατηθοῦμε σ' αὐτά τά ἐδάφη, πού εἶναι ποτισμένα μέ αἷμα. Μας διδάσκει ὅμως καί ὡς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς στόν 21^ο αἰῶνα! Στά χρόνια μας ἡ Ὀρθοδοξία κινδυνεύει τόν ἔσχατο κίνδυνο. Τόν κίνδυνο τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ τόσο τοῦ παγχριστιανικοῦ ὅσο καί τοῦ διαδρησκευακοῦ.

Ἀσίζη, Μπάλαμαντ, Ρώμη, Κωνσταντινούπολη κ.τ.λ. ἀποτελοῦν ὁρόσημα προδοσίας τῶν ποιμένων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀποδειχθεῖ λύκοι βαρεῖς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου. Τοῦλάχιστον οἱ δειλοί συνάδελφοι τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὅταν ἐπέστρεψαν στήν Κωνσταντίνου Πόλιν τό 1440 καί ὁ πιστός λαός τούς ρωτοῦσε, ὅλος ἀγωνία: *Πῶς τα ὑμέτερα; Πῶς τά τῆς συνόδου; Εἰ ἄρα ἐτύχομεν τήν νικῶσαν; Ἀπαντοῦσαν μέ πόνο καί καταφανῆ μετάνοιαν: Πεπράκαμεν τήν Πίστιν ἡμῶν, ἀντηλλάξαμεν τῇ ἀσεβείᾳ τήν εὐσέβειαν, προδόντες τήν καθάραν θυσίαν, ἀζυμῖται γεγόναμεν. Καί ὅταν τούς ἐρωτοῦσαν πάλιν: Καί διατί ὑπεγράφετε; Ἀπαντοῦσαν. Φοβούμενοι τούς Φράγκους. Καί προσέδεται. Ἡ δεξιά αὐτῆ ὑπέγραψε, κοπήτω. Ἡ γλῶσσα ὠμολόγησεν, ἐκριζούσθω.*

Τόν Λατινόφρονα Πατριάρχη Μητροφάνη, ὁ λαός τόν ὀνόμασε *Μητροφόνου!*

Οἱ σημερινοί οἰκουμενισταί, δέν διαδέτουν τήν αἰδῶ αὐτή. Προσποιοῦνται ὅτι δέν συμβαίνει τίποτε τό μεμπτό. Λέγουν στόν καθένα, αὐτά πού ἐπιθυμεῖ νά ἀκούσει. Τό σύνθημα εἶναι: Συμβιβαστεῖτε, διότι σημασία ἔχει μόνο τό νά περνᾶμε καλά! Ἡ καλοπέρασή μας, ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπό τήν ἀδιαφορία περί τήν ὀρθή Πίστη καί γιά τό πιστεύω τῶν ἄλλων. Πουθενά ἡ Προδρομική διάθεση ὁμολογίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου! Γιά τόν λόγο αὐτό καί δέν ὑπάρχει θεραπεία ψυχῆς, ἐκεῖ πού βασιλεύει τό σκότος τοῦ ψεύδους, ὁ ἀντίχριστος οἰκουμενισμός.

Τό παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Μάρκου εἶναι ζωντανό καί διαχρονικό! Τό μήνυμα, τό ὁποῖον ἀπέστειλε, ἀπό τήν Λῆμνο, τήν νήσο τῆς διετοῦς ἐξορίας του ὁ Ἅγιος, ἄς ἀντηχεῖ εὐκρινέστατα σ' αὐτιά ὄλων, ὅσοι νοιάζονται γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους: *Τούτων ὑμῖν ὑπό τῶν ἁγίων Ἀποστόλων διωρισμένων, στήκετε κρατοῦντες τάς παραδόσεις, ἄς παρελάβετε, τάς τε ἐγγράφους καί ἀγράφους. ἵνα μή τῇ τῶν ἀδέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ.*

Οἱ ἀγῶνες τοῦ Ἁγίου δέν ἔμειναν χωρίς ἀποτέλεσμα, διότι ἦσαν καρποί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ ἡμερίδα αὐτή, εἶναι ἡ ζωντανή ἀπόδειξη. Ἡ θυσιαστική παρουσία σας ἐδῶ εἶναι ζωντανή ἀπόδειξη. Ἡ ὁμολογία μας εἶναι ἡ ἀπόδειξη. Ἄς σπουδάσουμε νά ἔχουμε βίο ἀνάλογο καί σύμφωνο μέ τήν ὁμολογία μας καί εἶναι πλέον ἢ βέβαιο, ὅτι θά ἀξιωθοῦμε νά δοῦμε, ἡ τοῦλάχιστον δάχουμε βάλει ἕνα λιθαράκι γιά τήν κατάρρευση τοῦ γεννήματος τοῦ Ἄδου, τοῦ

ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ, τῆς μειοδοσίας τῆς σώζουσας, μόνης ἀληθοῦς πίστεως, τῆς φιλάτης Ὀρθοδοξίας. Γένοιτο!

Τουρκία: Πλησιάζει τό τέλος της

“Ενας βρυκόλακας, πού πίνει τό αἷμα
ἄλλων ἐθνῶν ἐπί 700 χρόνια”.

Χαρακτηρίζεται ὡς “Χώρα ἐκτός νόμου”.
“Πρέπει νά ἐξαφανισθεῖ ἀπό τόν χάρτην
τῆς ὑδρογείου”.

Ἴσως μοιάζουν ὑπερβολικά ἢ καί φανταστικά τά ὅσα τιλοποιοῦν τό πῖο πάνω σύντομο κείμενο. Εἶναι γραμμένα ἀπό ξένους καί ἔτσι δέν μποροῦν νά χαρακτηρισθοῦν ὡς ἀπότοκα ἐθνικιστικῶν διαδέσεων καί σωβινιστικῶν σκέψεων. Πηγάζουν ἀπό τήν ἐπίσημη Ἐκθεση τοῦ “Φόρουμ Μελετῶν” τοῦ Ο.Η.Ε. (U.N. Studies Forum) καί τό ὑπογράφει ὁ πρόεδρος τοῦ Φόρουμ κ. George Thomas Kurian, πού εἶναι ταυτόχρονα καί πρόεδρος τῆς International Encyclopedia Society.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, ἐν συντομίᾳ τά κύρια σημεῖα τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς, πού δημοσιεύθηκε ἤδη σέ ξένες καί ἑλληνικές ἐφημερίδες:

“Ἡ Τουρκία”, ἀναφέρει ἡ Ἐκθεση, “εἶναι χώρα βρυκόλακας, πού ἔχει πιεῖ τό αἷμα τῶν ἄλλων ἐθνῶν καί φυλῶν ἐπί 700 χρόνια καί εἶναι ἀνάμεσα στίς ἐκτός νόμου χῶρες τῆς ὑψηλίου, πού δέν πρέπει νά ὑπάρχουν, ἀλλά πρέπει νά ἐξαφανισθοῦν ἀπό τόν χάρτην τῆς ὑδρογείου”.

Ὁ κ. Τζ. Τόμας Κούριαν πού ἔχει ἐκδόσει ὡς τώρα 19 ἐγκυκλοπαίδειες καί πάνω ἀπό 20 ἐγχειρίδια γιά διάφορες χῶρες, ἀναφέρει

γιά τήν Τουρκία μέ σαφήνεια καί κατηγορηματικότητα ὅτι: “Ἡ Τουρκία δά διαμελισθεῖ. Ἡ Ἀνατολική Τουρκία δά δοθεῖ στήν Ἀρμενία καί στή νέα Δημοκρατία τοῦ Κουρδιστάν, ἐνῶ ἡ Εὐρωπαϊκή Τουρκία καί ἡ Ἀνατολία δά ἐπιστραφεῖ στήν Ἑλλάδα”. Καί ὑπογραμμίζει ἡ ἐκθεση ὅτι “Κάθε ἑκατοστόν τοῦ ἐδάφους τῆς Τουρκίας ἔχει κλαπεῖ ἀπό ἄλλους λαούς. Στόν κατάλογο τῶν λαῶν πού ἔπασαν θύματα τῶν λεηλασιῶν καί τῶν φρικαλεοτήτων της, περιλαμβάνονται οἱ χῶρες: Ἀρμενία, Συρία, Ἑλλάδα, Κουρδιστάν, Ἀλβανία, Βουλγαρία, Μάλτα, Κύπρος, Ρουμανία, Σερβία, Βοσνία, Γεωργία καί Οὐγγαρία. Ὅλες αὐτές εἶναι χῶρες ἀνώτερες πολιτιστικά ἀπό τοὺς Τούρκους. Ἡ πλειοψηφία τῶν σημερινῶν Τούρκων εἶναι ἄλλωστε ἀπόγονοι αὐτῶν, πού προσπλυτίστηκαν μέ τό ζόρι στό Ἰσλάμ ἀπό τοὺς Μωαμεθανούς.

Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς ὁ κ. Κούριαν ἀναφέρεται στήν γενοκτονία τῶν Ἀρμενίων, τῶν ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων τῆς Ἀνατολίας καί τῶν χιλιάδων Κυπρίων τῆς Κύπρου τό 1974. Ἐπίσης θυμίζει τόν δεσμό τῶν Γενιτσάρων (σ.σ. δηλ. τόν βίαιον ἐξισλαμισμὸν μικρῶν Ἑλληνοπαίδων σέ τρυφερῇ ἡλικίᾳ, τά ὁποῖα φανάτιζαν μέ εἰδικήν ἐκπαίδευση καί ἀργότερα τά ἔστρεφαν ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων), ἕνας δεσμός πού ξεπερνοῦσε ἀκόμη καί τίς τακτικές τίς ὁποῖες ἀκολουθοῦσε ὁ Χίτλερ κατά τῶν ἀντιπάλων του”.

Π.Ο.Ε. 16.11. 2008-11-29 Αγίου
ενδόξου Αποστόλου
καί Ευαγγελιστού Ματθαίου

Αγαπητέ μοι αδελφέ εν Κυρίω Ίησού
Χρήστο καί φίλη του Χριστού μας Μαρία!

Χαίρετε εν Κυρίω Ίησού Χριστώ πάντοτε.

Χαίρετε την χαράν του Κυρίου μας Ίησού
Χριστού, την του έσω ανθρώπου του
πνευματικού.

Κάθε ιερεύς, φίλοι του Χριστού μας,
εκτός από τό λατρευτικό έργο, κατ' έξοχήν
δηλ. την τέλεση της Θείας Λειτουργίας, τίς
άλλες εκκλησιαστικές ακολουθίες, τά
αναγνώσματα, τίς παρακλήσεις, τούς
Χαιρετισμούς στην Παναγία μας, τούς
Όρθρους καί τούς Έσπερινούς έχει νά
έπιτελέσει καί

- τό κηρυκτικό,
- τό κατηχητικό,
- τό ιεραποστολικό καί
- τό φιλανθρωπικό έργο του.

Ίδιαίτερη ύπομονή, προσοχή καί φώτιση
από τον Θεόν άπαιτεί τό μυστήριο της
μετανοίας καί της έξομολογήσεως των
πιστών μας!

Πού δέν τελειώνει μέ την εξαγόρευση,
άλλά συνεχίζεται μέ την παρακολούθηση
του πιστού, μέ την προσευχή γιαυτόν, μέ
την καθοδήγηση καί τό συνεχές πνευματικό
ένδιαφέρον για την άθάνατη ψυχή του.

Όσοι από έμας έχουμε τό χάρισμα νά
γνωρίζουμε δυό γράμματα καί μερικά
πράγματα παραπάνω, έπειδή έτσι θέλησε ο
Κύριος, καί έχουμε καί κάποιο τάλαντο
πού άλλοι ίσως δέν έχουν, θά δώσουμε
λόγον στον Θεόν, αν δέν τό
χρησιμοποιήσουμε για την δόξα του Κυρίου
μας.

Η ποιμαντική άσκηση για τον ιερέα είναι
ιδιαίτερα λεπτή καί δύσκολη υπόθεση.

Χρειάζεται διάκριση κατά την έκτέλεση
του ποιμαντικού του έργου.

Κάθε πιστός έχει τίς δικές του
πνευματικές ανάγκες καί τά δικά του
πνευματικά προβλήματα. Καί έπομένως
χρειάζεται εξατομίκευση της ποιμαντικής.

Άλλος είναι σωματικά άσθενής, άλλος
άντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα,
άλλος φλέγεται από σαρκικές έπιθυμίες,
κάποιος άλλος πάσχει από σοβαρά ψυχικά
προβλήματα. Μερικοί πάσχουν από
μαγεία, καί σε άλλους είναι φανερά τά
σημάδια της επίδράσεως των δαιμόνων
πάνω τους, γιατί άσχολήθηκαν οι ίδιοι μέ
την μαγεία, προσέτρεξαν για βοήθεια στά
μέντιους καί στίς μάγισσες, αντί νά
προστρέξουν στην Έκκλησία καί νά
άκολουθήσουν τον δύσκολο δρόμο του
φωτός, της προσευχής, της νηστείας, της
έξομολογήσεως καί της Θείας Μετα-
λήψεως μετά από σκληρό άγωνα.
Προτίμησαν την μαγική καί άνέρικτη
λύση στα προβλήματά τους.

Σχιζοφρένιες, νευρώσεις, παρά-κρουση,
είναι οι συνηθισμένες ψυχικές άνωμαλίες,
πού καλεΐται συχνά νά αντιμετωπίσει ένας
ιερεύς.

Άλλοτε πάλι σύζυγοι φθάνουν σε
διάσταση.

Παιδιά έρχονται σε σύγκρουση μέ τούς
γονείς τους.

Όφείλουν οι ιερείς όλους νά τούς
οικονομήσουν καί νά τούς ειρηνεύσουν
ευαγγελιζόμενοι την ειρήνην καί την
άγάπην του Χριστού μας.

Νά κάνουν προσευχή καί Λειτουργίες γί
αυτούς,

- νά τούς ακούσουν, νά τούς ενισχύσουν μέ
λόγους πνευματικούς,
- νά τούς καθησυχάσουν,
- νά τούς παρηγορήσουν,

-νά τούς συνδράμουν οικονομικά, ὅσοι ἔχουν ἄμεση οικονομική ἀνάγκη.

Ἄλλοι θλίβονται, γιατί ἔχασαν ἀγαπημένο τους πρόσωπο, σύζυγο, ἀδελφό, πατέρα, μητέρα, παιδί!

Πόση ἀγάπη πρέπει νά τούς δείχνουμε!

Καί πόση διάκριση πρέπει νά ἔχουμε στήν ἄσκηση τῆς διακονίας τῆς ἀγάπης πού μᾶς ἀνέθεσε ὁ Χριστός μας!

Γιά νά λειτουργήσει μία ἐνορία κάπως καλά, γίνεται μεγάλος ἀγώνας, πού ἀρχίζει μέν μέ τήν Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς, ἀλλά δέν τελειώνει μέ τήν Λειτουργία.

Συνεχίζεται μέσα στήν ἐβδομάδα... Ἡμέρα καί νύχτα! Καί ὄχι μόνον γύρω ἀπό τήν ἐνορία, ἀλλά καί σέ μακρινές ἀποστάσεις, μακριά πολλές φορές ἀπό τήν ἐκκλησία.

Ὁ ἱερεύς μέσα στήν ἐβδομάδα ὀφείλει νά τρέχει,

-νά ἐπισκέπτεται ἀσθενεῖς,

-φυλακισμένους,

-γέροντες,

-ἀνήμπορους καί ἀσθενεῖς.

Νά τούς πεῖ ἕναν λόγον πνευματικόν.

Νά στηρίξει ἐγκαταλελειμμένους, πού αἰσθάνονται μεγάλη μοναξιά καί τούς ξεχνοῦν οἱ φίλοι τους καί οἱ ἀδελφοί τους, γιατί καί οἱ ἴδιοι εἶναι πολλές φορές βυθισμένοι σέ πολλά οἰκογενειακά προβλήματα, ἀσθένειας, οικονομικῆς δυσπραγίας καί ἀγωνίας γιά τά παιδιά τους.

Ὅφείλει ὁ ἱερεύς:

-Νά δώσει βοήθεια οικονομική σέ κάποιους, πού δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἀνταποκριθοῦν οὔτε κἄν στίς βασικές τους ἀνάγκες.

-Νά χύσει βάλαμο στίς ψυχές τῶν θλιβομένων.

-Νά δείξει ἀπέραντη ἀγάπη, ὑπομονή καί κατανόηση στούς ἀδελφούς, πού δέν κατανοοῦν...

-Νά συνδράμει τά μοναστήρια μας καί τούς ἀδελφούς μας πού διώκονται γιά τήν Ἁγίαν μας Ὁρθοδοξία στό Ἅγιον Ὄρος.

Καί ὁ ἴδιος ὁ ἱερεύς ὅμως ἔχει ἀνάγκες πολλές. Πνευματικές καί ὑλικές.

Μπορεῖ νά ἔχει μεγάλη οἰκογένεια, ὅποτε ὀφείλει νά συντηρεῖ καί τήν οἰκογένεια του.

-Νά μεγαλώνει τά παιδιά.

-Νά πληρώνει πολλά χρήματα γιά τά σχολεῖα καί γιά τίς σπουδές τους.

Μπορεῖ νά πρέπει νά δουλεύει γιά νά ἐξοικονομεῖ τά πρὸς τό ζῆν. "Ταῖς ἰδίαις χερσίν κοπιάσας", κατά τόν Μέγαν Παῦλον.

Μπορεῖ νά ἔχει προβλήματα στήν ἐργασία του, ἀπό τήν ὁποία ἐξαρτᾶται καί τό ποιμαντικό του ἔργο καί ἡ ζωή του, γιατί τά ἔξοδα γιά τήν οἰκογένεια, τά ἔξοδα τῆς κινήσεως καί τῆς ἱεραποστολῆς μπορεῖ νά εἶναι τεράστια καί νά μὴν εἶναι δυνατόν νά καλύπτονται ἀπό τούς πιστούς.

Ὁ ἱερεύς πολλές φορές χρειάζεται νά γράφει ἑκατοντάδες γράμματα μέσα στό χρόνο σέ ἀνθρώπους πού βρίσκονται μακριά.

-Νά τούς δίνει λύσεις στά προβλήματά τους, στηρίζοντάς τους μέ παρακλητικούς λόγους ἀγάπης.

-Νά τούς ἐξηγεῖ διάφορα θεολογικά προβλήματα.

-Νά τούς κατηχεῖ στήν φιλιότητά μας Ὁρθοδοξία.

-Νά τούς στηρίξει στόν ἀγῶνα τους μέ Πατερικές διδαχές, εἴτε αὐτοί εἶναι μοναχοί, εἴτε λαϊκοί, πού ζητοῦν τήν βοήθειά του, τίς Θεολογικές γνώσεις καί τήν ἐμπειρία του.

Ταυτόχρονα τελειώνει ο ιερέυς τα ιερά Μυστήρια του γάμου και της βαπτίσεως, αγιασμούς και ευχέλαια στα σπίτια, συνεχίζοντας το αγιαστικό του έργο στις κατ' οίκον εκκλησίες.

Πολλές φορές για την άσκηση του ποιμαντικού τους έργου οι ιερείς, ίσως χρειάζεται να ταξιδεύουν μακριά.

Είτε μέσα στην Ελλάδα, είτε στο εξωτερικό.

Με μεγάλα έξοδα, αγωνία και κινδύνους για τα ταξίδια. Στη θάλασσα, στον άερα, στα χιόνια και στους πάγους, στις βόρειες χώρες.

Με πολύ κόπο και εγκαταλείποντας, για μεγάλα διαστήματα την οικογένειά τους.

Με κόστος ψυχικό και φόρτιση συναισθηματική.

Πολλές φορές με λογισμούς και πνευματικό πόλεμο, που κυριολεκτικά διαλύουν τον νου.

“Αν ο Κύριος και η γλυκειά μας Παναγία δεν βοηθήσει τότε, η μάχη χάνεται.

“Αλλά οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδέ τοῦ τρέχοντος, ἀλλά τοῦ ἐλεοῦντος καὶ εὐδοκοῦντος Θεοῦ” είναι τό έργο. Και βοηθάει ο Κύριος!

Διότι “ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται”, λέγει ἡ Γραφή.

Τότε που νομίζουμε ότι δεν δά τα καταφέρουμε, τότε επεμβαίνει λυτρωτικά ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ δυνατός ἐν ἰσχύει!!!

Ἡ ψυχὴ συχνὰ ἀποσυντονίζεται ἀπὸ σκληροὺς λόγους πού ξεστόμησαν ἀδιάκριτα, καὶ πολλές φορές μέ κακία καὶ φρόνο, ἀλλὰ καὶ ἄδικα καὶ συκοφαντικά, κάποιοι ἀδελφοί. Ὁ ἱερέυς μπορεῖ νά κατηγορεῖται γιά ἀμέλεια. Γιά ἔλλειψη ἀρκετῆς ποιμαντικῆς φροντίδος γιά τὰ πνευματικά του παιδιὰ, γιά λάθη πού ἴσως ἔκανε στήν ἄσκηση τοῦ ποιμαντικοῦ του έργου.

Πολλές φορές κατηγορίες αἰσχρές, δόλιες, ἀσύστατες καὶ ἀνυπόστατες, πού ἐμβάλλει ὁ πονηρός στίς σκέψεις καὶ στά στόματα ἀφελῶν καὶ ἐμπαδῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἐκεῖνα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ, πού πληγώνουν θανάσιμα τήν ψυχὴ τοῦ ἱερέως καὶ ἀναστέλλουν πρὸς στιγμὴν τήν ἄσκηση τοῦ σωστικοῦ έργου του πρὸς χαράν τοῦ ἀντιδίκου τῆς σωτηρίας μας.

Τότε ἡ ψυχὴ χρειάζεται πνευματικὴ ἀνασυγκρότηση καὶ ἐνίσχυση.

-Ἐντατικὴ προσευχή.

-Ἐπιστράτευση καλῶν λογισμῶν.

-Ἀπέραντης ἀγάπης!

-Συγχωρητικότητας!

-Νά φέρεῖ στή μνήμη τίς καλές στιγμές καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ ἀδελφοῦ, πού σίγουρα ἔχει καὶ ἴκενος καὶ ἔγινε ὄργανο τοῦ ἔχθρου ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀπὸ ἐμπαδία ἢ ἔλλειψη ἐπαρκoῦς πληροφορήσεως...

-Χρειάζεται νά θυμηθεῖ τήν βοήθεια πού προσέφερε ὁ ἀδελφός στό παρελθόν καὶ μπορεῖ νά προσφέρει, σίγουρα, ἀκόμη στό μέλλον.

Νά μνηθεῖ:

-Τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας καὶ τῶν ἀδεράπευτων παδῶν τοῦ ἀδελφοῦ, γιά τόν ὁποῖο ἔχει καὶ ὁ ἴδιος εὐθύνη, γιατί δέν προσευχήθηκε ἀρκετά γι'αὐτόν.

-Τῆς μεθοδείας τοῦ Ἀντικειμένου καὶ ἔχθρου τῆς ψυχῆς μας.

-Τῆς δικῆς Του ἀναξιότητος καὶ τῆς ψυχικῆς Του ἀδλιότητος, ἀπέναντι στήν ἀπέραντη εὐσπλαχνία τοῦ Πανυπεράγαθου Θεοῦ καὶ Πατρός.

Ποῦ μποροῦν, ἄραγε, νά βροῦν οἱ ἱερεῖς τήν δύναμη νά ἀντέξουν, εἰ μή μόνον κοντά στόν Κύριο καὶ στήν Παναγία μας;

Ἔτσι λέμε μέ ὅλη μας τήν καρδιά, μαζί μέ τόν Θεῖο Ἀπόστολο: “Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ”. “Οὐ τοῦ θέλοντος οὐδέ τοῦ τρέχοντος ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος καὶ εὐδοκοῦντος Θεοῦ”.

Δέν είναι, λοιπόν, δική μας ή δύναμη, αλλά του Κυρίου μας, πού μᾶς κάλεσε κοντά Του, καίτοι ανάξιοι, νά δουλέψουμε στον Ἀμπελῶνα Του.

Καί, ἀφοῦ μᾶς τά δίνει ὅλα, καί ἀφοῦ τό ἔργο εἶναι δικό Του, μᾶς ἀφήνει, λοιπόν, νά παίρνομε καί μισθό, γιά νά ἔχουμε τήν ικανοποίηση ὅτι καί ἡμεῖς ἐργασθήκαμε καί προσφέραμε!...

“Τά Σά ἐκ τῶν Σῶν,” ἐκφωνοῦμε στήν Θεία Λειτουργία, καί τό πιστεύουμε καί τό ἐννοοῦμε καί τό διακηρύσσουμε!

Κάθε δύναμη, κάθε φωνή, κάθε ἔργο καί ἐνέργεια καί κάθε σκέψη καλή προέρχονται ἀπό τόν Κύριό μας.

Αὐτός εἶναι ἡ δύναμή μας καί ἡ ἰσχύς μας, τό στερέωμά μας καί ἡ καταφυγή μας.

Συχνά καταφεύγομε στήν Παναγία μας Δέσποινα, στήν Μητέρα τοῦ Φωτός, γιά νά ἀντλήσουμε κουράγιο καί στήριγμα.

Καί Ἐκείνη εἶναι γοργοεπήκοος καί παρηγορεῖ τήν καρδιά μας μέ ἀγάπη, τήν πλημμυρίζει μέ ἐνδουσιασμό καί δύναμη, γιά νά συνεχίσουμε τόν ἀγῶνα τόν καλόν!

Πολλή, ὄντως, βοήθεια βρίσκουμε κοντά στήν Παναγία Μητέρα μας, πού πάντοτε εἶναι ἔτοιμη νά μᾶς συνδράμει, νά μᾶς δώσει λύσεις καί ἄμεση ἀπάντηση σέ κάθε αἴτημά μας.

Πολύ ἀρέσκειται ἡ Κυρία μας Θεοτόκος νά τῆς λέμε τούς χαιρετισμούς Της.

Τότε εἶναι δική μας ἡ παρηγοριά καί ἡ χαρά πού παίρνομε ἀπό Τήν Χαρά τήν μεγαλύτερη ἀπό ὅλες τίς χαρές, κατά τόν ἀγαπημένο μας Ἅγιο Σεραφεῖμ!

Ὁφείλομε οἱ ἱερεῖς νά φροντίζουμε καί γιά τούς ἱερούς Ναούς. “Ἀγίασον τούς ἀγαπῶντας τήν εὐπρέπειαν τοῦ Οἴκου

Σου”, λέγει ἡ εὐχή. Χρόνος πρέπει νά ἀφιερώνεται καί σέ αὐτή τήν διακονία.

Βιβλία πνευματικά καί ψυχωφελῆ ὀφείλομε νά θέτομε στήν διάδεση τῶν πιστῶν μας.

Μέ γραπτόν καί προφορικόν λόγον, συνεχῶς, ὀφείλομε νά ξεδιψᾶμε τούς διψῶντες γιά λόγον Εὐαγγελικόν, Πατερικόν καί πνευματικόν.

Ἀπολογητικά καί μέ ἐπιχειρήματα ἀπό τήν ζῶσαν Παράδοση καί τήν διδασκαλία τῶν Πατέρων μας, ὀφείλομε νά στηρίζουμε τόν Ὁρθόδοξο ἀγῶνα μας, γράφοντας συνεχῶς καί ἐκδίδοντας βιβλία καί περιοδικά σέ δεκάδες χιλιάδες ἀντίτυπα, πού νά ἀποστέλλονται σέ χιλιάδες ἀναγνώστες. Χωρίς ἰδιοτέλεια καί χωρίς καμμία ὑλική ἀμοιβή, ἀλλά μόνον ἀναμένοντας τήν οὐράνια ἀνταπόδοση, καί πάλι πιστεύοντας, ὅτι ὁ ὀφείλαμε νά πράξουμε, αὐτό πράξαμε, καί ὅτι εἴμαστε δοῦλοι ἀχρεῖοι καί ἄδλιοι.

Τά ἠλεκτρονικά μέσα πάλι πρέπει καί αὐτά νά γονατίσουν καί νά διακονήσουν τόν Παντοκράτορα Χριστόν μας.

Μέ τήν ἱστοσελίδα μας, μέ τήν τά ἠλεκτρονικά μας μηνύματα καί τά ἠλεκτρονικά μας γράμματα, ὀφείλομε νά εὐαγγελισθοῦμε τόν λόγον τοῦ Θεοῦ στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

Γράφοντας σέ διάφορες γλῶσσες, στά Ἑλληνικά, στά Γερμανικά, στά Ἀγγλικά καί στά Ρωσικά μέ τήν βοήθεια ἀδελφῶν μας...

“Ἐτσι θά ἐκπληρωθεῖ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας, πάντα ὅμως μέ τήν δική Του Χάρη, *“κηρυχθήσεται τό εὐαγγέλιον τοῦτο πάση τῇ κτίσει, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς”*.

Ὅλα αὐτά, φίλοι τοῦ Χριστοῦ μας καί τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας,

ἀπαιτοῦν κόπον καί δυσίες, πού οἱ πιστοί οὔτε κἄν τίς ὑποφιάζονται.

Πολλές φορές ἡ διακονία συνδέεται μέ πόνο καί δάκρυα.

Ἀγρυπνίες καί ἀγωνίες πού λίγοι μποροῦν νά φανταστοῦν.

Ἄλλοίμονον ὅμως σέ μένα, φίλοι τοῦ Χριστοῦ μας, πού ἀδυνατῶ νά ἀνταποκριθῶ στήν ἐξόχως τιμητική πρόσκληση τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τίποτε ἀπό αὐτά δέν κάνω, ὅπως θέλει ὁ Κύριος! Ὡστόσο ἀγωνίζομαι, τό κατά δύναμιν, φυλάσσοντας τήν ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ μας ἀμόλυπτη μέ τήν Χάριν τῆς Παναγίας μας καί τό ἔλεος καί τήν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μας καί Θεοῦ μας.

Εἶμαστε ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀκολουθοῦντες ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καί πάντα ἐπιστεῦθα.

Ἔχουμε ἐπισκόπους μας τά ἱστορικότερα στελέχη τοῦ Ἱεροῦ μας ἀγῶνα: Τόν μόνον ἐκλεγμένον ἀπό τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί τούς ἄλλους Ἐπισκόπους ἀρχιεπίσκοπόν μας κ. κ. Χρυσόστομον. Στήν Σύνοδόν μας προσῆλθε τά τελευταῖα χρόνια καί ὁ ἅγιος καί ἀγωνιστής σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, πού εἶναι ἀντιπρόεδρος τῆς Συνόδου μας. Ἔχουμε καί νέους, ἀξίους ἐπισκόπους πού ὀργώνουν τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, κηρύσσοντας τόν Χριστόν καί τό Εὐαγγέλιον τῆς Ὀρθοδοξίας μας.

Ἐσχάτως προσῆλθε στήν Σύνοδό μας καί ὁ καταλυκτικός, τῆς προσευχῆς καί τῆς καθημερινῆς Θείας Λειτουργίας ἄνθρωπος καί ἅγιος ἐπίσκοπος Λαρίσσης κ. Ἀθανάσιος μέ τούς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς του.

Γίνονται ἐπίσης διάλογοι γιά νά ἐνωθοῦμε καί μέ τούς ἀξίους καί ἐναρέτους ἐπισκόπους καί ἀδελφούς μας στήν Ἀμερική, πνευματικοπαῖδια τοῦ π.

Παντελεήμονος στήν Βοστώνη, ὑπό τόν σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ. Ἐφραίμ.

Ἐνῶ ἀπομένει καί ἡ ἔνωσή μας μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Τύχωνα, πού εἶναι κανονικός καί ἀγωνιστής διάδοχος τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, ὅπως ἀναλυτικά γράψαμε στό προηγούμενο τεῦχος τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων".

Κάνετε προσευχή, ἀδελφοί μου, νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Χριστός μας τῆς γλυκειᾶς καί ἀτέλειωτης δόξης καί τῆς ἐπουρανίου βασιλείας Του, ὄχι γιατί ἐργασθήκαμε ἀξίως στό ἔργο Του, ἀλλά γιά τήν ἀπέραντη εὐσπλαχνία Του καί τήν ἀγάπη Του πρὸς τόν ἄνθρωπο, καί ὅλως ἰδιαίτερως πρὸς ἐμένα τόν ἀνάξιον δούλου Του, ἀροῦ καί ἐγώ μαζί Σας ἐλπίζω, ὅτι ἐνῶ σέ λίγα ἡμουν πιστός, νά μέ καταστήσει σέ πολλά κληρονόμο Του, κατά τόν ἀδιάφευστο Εὐαγγελικό Του λόγο.

Ἐν εἰλικρινεῖ ἀγάπη Χριστοῦ,
π. Νικόλαος.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ γιά τήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν-Μονοενεργητῶν ὡς αἰτία τοῦ σεπτοῦ του μαρτυρίου ἐφαρμοζόμενη στήν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας σήμερα.

Οἱ τοίνυν ὑφ' ἑαυτῶν κατακριθέντες καί ὑπό τῶν Ρωμαίων ἐπί ὀγδότης Ἰνδικτιῶνος γενομένης συνόδου καθαιρεθέντες, ποίαν ἐπιτελέσουσιν μυσταγωγίαν ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς παρά τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;"
Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής
(PG 90, 120)

Ὑποστηρίζουν οἱ ἀντικείμενοι στόν δίκαιο ἀγῶνα τῶν Ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστές, ὅτι μόνον μετά ἀπό ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς ἢ μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου ἐπιτρέπεται

ἡ τελεία διακοπή τοῦ μνημοσύνου τῶν κηρυσόντων αἵρεση ποιμένων, καί ὅτι τάχα οἱ Ἅγιοι δέν διέκοπταν τό μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης παρά μόνον, ὅταν ἡ αἵρεση εἶναι **προφανής**, ἐνῶ σήμερα τάχα δέν κηρύσσεται καμμία αἵρεση. Μάλιστα ὁ Οἰκουμενισμός δέν εἶναι προφανής αἵρεση καί πάντως μόνον, ἴσως κάποιες σποραδικές δηλώσεις καί μεμονωμένες συμ-προσευχές μέ τούς αἰρετικούς γίνονται πού ἀποτελοῦν κατά τούς διφένσορες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπλά κανονικά ἐγκλήματα, πού δέν δικαιολογοῦν τήν ἀποτείχιση τῶν Ὁρθοδόξων ἀπό τούς Οἰκουμενιστές ποιμένες, ὅπως ὁ κ. Βαρθολομαῖος.

Οἱ διφένσορες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παραπλανοῦν τούς Ὁρθοδόξους λέγοντας:

"Ἄρκετὰ παραδείγματα ἀπό τήν ἐκκλησιαστική Ἱστορία ἀποδεικνύουν, ὅτι ἀπό τήν ἐμφάνιση τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας μέχρι τήν τελική καταδίκη της μεσολαβοῦσε ἓνα διάστημα, μικρὸ ἢ μεγάλο. Στήν περίοδο αὕτη ἡ Ἐκκλησία προσπαθοῦσε διὰ τῶν ἐκπροσώπων της νά φέρη σέ μετάνοια τούς "καινοῦς" διδασκάλους, ἐφαρμόζοντας τήν ἀναγνωρισμένη ἀπό ὅλους τούς ἁγίους Πατέρες γραμμὴ τῆς Οἰκονομίας. Ἔτσι π.χ. ἐνῶ ὁ Μονοθελητισμὸς ἄρχισε νά κηρύττεται τὸ 615 μ.Χ., οἱ κύριοι πολέμιοι του, ἅγιοι **Σωφρόνιος καὶ Μάξιμος**, δέν φαίνεται νά ἔχουν διακόψει τήν ἐπικοινωνία μέ τούς αἰρετικούς πρό τῶν συνόδων τῆς Δύσεως (640-649) πού τούς ἀναθεμάτισαν."

Διδάσκουν οἱ Οἰκουμενιστές, θέλοντας νά παρουσιάσουν τίς σημερινές προδοσίες τῆς πίστεως ὡς κανονικά ἐγκλήματα καί ὄχι ὡς αἵρεση τά ἐξῆς:

"Ἡ ἀντιμετώπιση αὐτῶν πού παραβαίνουν (περισσότερο ἢ λιγότερο τούς ἱεροὺς κανόνες, χωρὶς νά θίγουν τὰ δόγματα, εἶναι τελείως διαφορετικὴ. Οἱ κανόνες Γ', ΙΔ' καὶ ΙΕ' τῆς ΑΒ' συνόδου, (ἐπὶ ἁγίου Φωτίου), ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς τὴν διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ τούς ἐπισκόπους, πού ὑπέπεσαν σὲ ὁποιοδήποτε "ἐγκλημα", πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ σποραδικές, ἀνεπίσημες καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς συνοδικῆς ἀναγνωρίσεως κακόδοξες δηλώσεις, συμφωνίες ἢ θεωρίες μεμονωμένων Οἰκουμενιστῶν δέν συνιστοῦν σὲ καμμία περίπτωση ἐπίσημη διακήρυξη αἰρέσεως."

Ὡστόσο ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ, τόσο γιὰ τίς πρῶτες ἀντορθόδοξες καὶ ἀνιστόρητες θέσεις, ὅπως τό βλέπουμε στὸν βίο τοῦ **Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ** καὶ στὸν διάλογο πού ἔγινε ἀνάμεσα στοὺς ἀποκριτὰριοὺς τοῦ αὐτοκράτορα καὶ τὸν **Μέγιστο Θεολόγο**, ὅσο καὶ τό ἂν κηρύσσεται σήμερα αἵρεση ἢ ἂν πρόκειται γιὰ κάποια κανονικά ἐγκλήματα πού δέν δικαιολογοῦν τήν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶν πράγματι ποιμένων:

"Οὐ κοινωνεῖς τῷ θρόνῳ Κωνσταντινουπόλεως; Καὶ εἶπεν· οὐ

κοινωνῶ. Διά ποίαν οὐ κοινωνεῖς αἰτίαν, εἶπον;

Ἀπεκρίθη ὅτι τὰς ἁγίας τέσσαρας συνόδους ἐξέβαλον διὰ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενομένων ἐννέα κεφαλαίων· καί διὰ τῆς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γενομένης παρὰ Σεργίου Ἐκθέσεως, καί διὰ τοῦτο προσεχῶς ἐπὶ τῆς ἕκτης Ἰνδικτιῶνος ἐκτεθέντος Τύπου· καί ὅτι ὅπερ ἔδογματίσαν διὰ τῶν Κεφαλαίων, διὰ τῆς Ἐκθέσεως κατέκριναν· καί ὅπερ ἔδογματίσαν διὰ τῶν κεφαλαίων, διὰ τοῦ Τύπου ἠκύρωσαν· καί καθεῖλον ἑαυτοὺς τοσαυτάκις. **Οἱ τοίνυν ὑφ' ἑαυτῶν κατακριθέντες καὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ ὀγδῆς Ἰνδικτιῶνος γενομένης συνόδου καθαιρεθέντες, ποίαν ἐπιτελέσουσιν μυσταγωγίαν· ἢ ποῖον πνεῦμα τοῖς παρὰ τῶν τοιούτων ἐπιτελουμένοις ἐπιφοιτᾷ;**¹

Μποροῦμε νὰ βγάλουμε ὡς συμπέρασμα, (αὐθαίρετο βέβαια), ὅπως κάνουν οἱ σύμμαχοι τῶν Οἰκουμενιστῶν ὅτι τάχα οἱ Ἅγιοι δὲν διέκοπταν τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, στηριζόμενοι μόνον σὲ διάφορες ὑπεραπλουστεύσεις τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὅπως οἱ πῖο πάνω, ἢ ἀπὸ μίαν προσφώνησιν σὲ ἐπιστολήν τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, **στὴν ὁποῖαν πάντως σαφέστατα καταδικάζεται ὁ Μονοθελητισμός**, καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀκόμη κρατοῦσαν οἱ συζητήσεις καὶ οἱ προσπάθειες συνδιαλλαγῆς, ἀπευθύνθηκε ὁ Ἅγιος, μίαν φορὰν πρὸς τὸν Μονοθελήτην Σέργιον²

¹ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, PG 90, 120

² Ἐπειδὴ παλινωδοῦσε συνεχῶς ὁ Σέργιος (ἀλλὰ καὶ ὁ Πύρρος). Πρὸς καιρὸν κατόρθωσε καὶ μετέστρεψε

φιλοφρόνως, ὀνομάζοντάς τον ἀδελφόν καὶ συλλειτουργόν;

Τὰ πράγματα βέβαια δὲν εἶναι ἔτσι! Μόνον γιὰ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα διατηροῦσαν οἱ Ἅγιοι τὴν κοινωνίαν, μέχρι νὰ γνωστοποιηθῇ ἐπισήμως ἡ αἵρεση.

Ἐν προκειμένῳ διατηρήθηκε ἡ ἀβροφροσύνη τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, ὅσο διαρκοῦσαν οἱ προσπάθειες, μήπως μπορέσει νὰ προσεταιρισθῇ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος τὸν Μονοφυσίτη - Μονοθελήτη πατριάρχη Σέργιο στὶς Ὁρθόδοξες θέσεις.

Ἐπάρχει καμμία σύγκρισις τοῦ τότε καὶ τοῦ σήμερα πού ἔχουν καταλυθεῖ τὰ πάντα;

Ἄλλὰ καὶ τό ἐντελῶς ἀντίθετο μάλιστα συμπέρασμα ἐξάγεται ἀπὸ τίς πλήρους χάριτος καὶ δυνάμεως πνευματικῆς ἀπαντήσεις, πού δίνει ὁ **Μέγας Μάξιμος, μαθητῆς καὶ συναθλητῆς τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου** πού διαβάζουμε στό πῖο πάνω κείμενο.

"Ἐπειδὴ ὁμως καὶ ἡ στάσις καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀποτελεῖ ἀξεπέραστο σκόπελο γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστές, ὁ Ἅγιος Μάξιμος παρουσιάζεται ὅτι δὲν διέκοψε κοινωνία πρὸς τοὺς Μονοθελήτες, παρὰ μόλις πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του!

Πάντως καὶ ἔτσι νὰ εἶχαν τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ Ἱστορία ἄλλα μᾶς διδάσκει, ἢ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν ποιμένων ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάξιμο πολὺ

στὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸν Πύρρον ὁ Ἅγιος Μάξιμος, μετὰ τὸν διάλογο πού εἶχε μαζί του στὴν Ἀφρική!

πρὶν ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (680), "ποὺ τάχα εἶναι ἡ μόνη ἀρμόδια," κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστές, "νὰ κατακρίνει τὴν αἵρεση καὶ τότε μόνον", κατὰ τὴν καινοφανῆ διδασκαλία, "ὀφείλουμε νὰ διακόπτουμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς," ἀφοῦ εἶναι γνωστόν σὲ ὅλους ὅτι ὁ Ἅγιος καὶ μέγας Θεολόγος καὶ Ὁμολογητὴς, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, τὸ 662 παρέδωσε τὸ πνεῦμα του, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητὲς."

Τὸ ὅτι δὲν κοινωνοῦσαν μὲ τοὺς Μονοθελητὲς οἱ μεγάλοι Ἅγιοι καὶ πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης εἶναι ξεκάθαρο καὶ δὲν μένει θολὸ, ὅπως τὸ παρουσιάζουν οἱ Οἰκουμενιστές καὶ κυρίως οἱ Γρηγοριάτες.

Διδάσκουν οἱ Οἰκουμενιστές, ὅτι ὁ ἅγιος Μάξιμος ἄρχισε νέους ἀγῶνες γιὰ τὴν σύγκληση συνόδων ποὺ κατεδίκασαν τὸν Μονοθελητισμὸ (641, 646, 649).

"Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ ἅγιος πρέπει νὰ διέκοψε καὶ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς."

Πρέπει νὰ διέκοψε!

Πότε, τὸ ἀφήνουν ἀσαφές!

Καὶ δὲν τὸ λένε μὲ βεβαιότητα!

Τότε γιὰτί ὀνομάστηκε **Ὁμολογητὴς ὁ Μέγας Μάξιμος;**

"Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας Ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἴδου πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ

καινοτομῶν, πάθης, ὅπερ οὐ προσδοκᾶς."

"Πρὸς οὓς εἶπον: **Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὅλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφήνατο.**"³

Οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον στὸν Ἅγιο Μάξιμο καὶ στοὺς μαθητὲς του:

"Εἴσαστε τρελλοί. Πραγματικὰ θέλετε νὰ μᾶς πῆτε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ, οἱ Πατριάρχαι, ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ ὅλος ὁ λαὸς εἶναι στὴν αἵρεση καὶ μόνον ἐσεῖς εἴσαστε Ὁρθόδοξοι, ἐσεῖς ποὺ οὔτε κἂν ἱερεῖς δὲν εἴσαστε ἀλλὰ ἀπλοῖ μοναχοί,"

Καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος τοὺς ἀπαντοῦσε πολὺ σωστά:

"Πραγματικὰ ἔτσι εἶναι."

Καὶ ἔτσι ἦταν... Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ καταδικάστηκαν ἀργότερα ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ὡς αἵρετικοὶ ἦσαν: Τέσσαρες Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως, ἓνας Πάπας Ρώμης, ἓνας Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, δυὸ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας καὶ πλῆθος ἄλλοι. Γιὰ πολλὰ χρόνια, αὐτὸς ὁ ἀπλὸς μοναχὸς καὶ οἱ δυὸ του μαθητὲς εἶχαν δίκαιο, καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ φημισμένοι, δυνατοὶ καὶ σεβαστοὶ Πατριάρχες καὶ Πάπες ἦσαν σὲ θανάσιμο σφάλμα καὶ στὴν αἵρεση.⁴

³ PG 90, 132

⁴ Α. Καλόμοιρου, "Τὸ Σύγκριμα", 1976, κείμενον π. Ἐφραίμ, (νῦν ἐπισκόπου), τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Βοστώνης, σελ. 86.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος δὲν κοινωνοῦσε μὲ κανένα Ρωμαῖκο Πατριαρχεῖο. Γιὰ ἓνα διάστημα μάλιστα, ἐπὶ Πάπα Ὀνωρίου, συμμετεῖχε καὶ ἡ Δύση στὴν αἵρεση.⁵

Ἀπευθύνθηκαν πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ τὸν ἐρώτησαν:

"...Δὲν κοινωνεῖς μετὰ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως;

Καὶ εἶπεν: " Δὲν κοινωνῶ."⁶

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Συνόδου τῆς Ρώμης, τὸ 649 στὸ Λατερανό,⁷ ἔχων ἤδη πρὸ πολλοῦ διακόψει τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν Μονοθελητικῶν θρόνων τῆς Ἀνατολῆς.

Ἰσχυρίζονται ἐπίσης οἱ Οἰκουμενιστές, ἀναφερόμενοι στὴν στάση τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, τὴν διακοπὴ δηλ. τῆς κοινωνίας πρὸς τὸν Σέργιο καὶ τοὺς Μονοφυσιτικούς θρόνους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὴν φυγὴν τοῦ 626 ἀπὸ τὴν Κύζικο, ὅτι τάχα ὁ Ἅγιος δὲν ἐγκατέλειψε τὴν Κύζικο φεύγοντας τὴν κοινωνίαν πρὸς τοὺς Μονοθελητές, ἀλλὰ γιὰ ἄλλους λόγους!⁸

Διδάσκουν οἱ Οἰκουμενιστές:

"Πρόκειται γιὰ πρωτοφανὲς ψεῦδος, ὅταν ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ

⁵ Βλ. Βαφείδου, Ἱστορία, τόμ. Α', σελ. 251

⁶ "Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ διήγησις τῆς κινήσεως γενομένης μετὰ τὸν κύρου Ἀββᾶ Μαξίμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τῶν ἀρχόντων ἐπὶ σεκρέτου. 2) Πρὸς Ἀναστάσιον μονάζοντα. 3) Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐξορία, ἧτοι τὰ ἐν Βιζύῃ παρὰ τοῦ Θεοδοσίου ἐπισκόπου Καισαρείας Βιθυνίας καὶ αὐτοῦ διαλεχθέντα", ὑπὸ Εὐθυμίου Ἱερομόναχου, Ἱερὸν Κελλίον, Ἅγιος Γεώργιος, Κερασιά, Ἁγίου Ὁρους, 1997, σελ. 19, P.G. 109, 129.

⁷ Βλ. Στεφανίδου, Ἱστορία, σελ. 245,

⁸ Στὸ "Οἱ ἐκκλησιολογικὲς κακοδοξίες..." σελ. 47, 2, Τὸ κείμενο αὐτὸ τὸ ἐνέκρινε τότε καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης!

φυγὴ γίνεται ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο. Κανεὶς βιογράφος δὲν ἀναφέρει ὅτι ἡ φυγὴ τοῦ 626 ἔγινε λόγῳ διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Ἄλλωστε, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, οἱ Ἅγιοι Μάξιμος καὶ Σωφρόνιος εἶχαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μὲ τὸν Σέργιο Κωνσταντινουπόλεως ἕως τὸ 634."

Στὴ συνέχεια παραθέτουμε, ποιὰ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀλήθεια, πού ἀποδεικνύεται μὲ τὰ λόγια τοῦ βιογράφου τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, γιὰ νὰ δοῦμε, ἂν "πρόκειται γιὰ πρωτοφανὲς ψεῦδος":

"Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος, τὸ 626, ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ καὶ ἀπὸ τὴν Κύζικον στὴν Ἀφρική, λόγῳ κηρύξεως τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ ἀπὸ τὸν Σέργιον.⁹ Ἡ φυγὴ γίνεται, ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο.

Τὸ 632 ἔρχεται στὴν Καρχηδόνα, στὴν Μονὴ Εὐκρατᾶ, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένος καὶ ἄλλος φυγάς ἐκ Παλαιστίνης, αὐτὸς ὁ Σωφρόνιος καὶ προΐστατο μάλιστα τῆς μοναχικῆς κοινότητος. Ἐκεῖ ἔλαβαν γνῶσιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρου, οἱ ὁποῖες ἀπέληξαν τὸ 633 στὴν ἐνωτικὴ συμφωνία, τὴν "ὑδροβαφῆ ἔνωσιν,"¹⁰ μὲ ὑποχωρήσεις, οἱ ὁποῖες

⁹ P.G. 90, 73 ἐπ.

¹⁰ P.G. 90, 77.

διαμόρφωσαν τὸν Μονοενεργητισμό.

Καὶ οἱ δύο Ἅγιοι ἔρχονται στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ ὀργανώσουν ἀντίδραση.¹¹

Ἡ "ψῆφος" ἦταν ἡ αἰτία τῆς φυγῆς τῶν Ἁγίων στὴν Αἴγυπτο! Ἀπὸ ἐκεῖ γράφουν καὶ στηλιτεύουν τὴν κακοδοξία."

Αὐτὰ διδάσκουμε καὶ μάθαμε ἀπὸ τὴν γνήσια ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ τὴν ὑμνολογία μας οἱ Ὁρθόδοξοι.

Οἱ Οἰκουμενιστές διαστρεβλώνουν τὰ ἱερά κείμενα, συκοφαντοῦν τοὺς Ἁγίους, καὶ μᾶς καταλογίζουν ἀδίκως ὅτι ψευδόμαστε, ὅταν ἀναφέρουμε ὅτι ὁ **"Ἅγιος Μάξιμος** εἶχε διακόψει τὴν κοινωνία τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν πολὺ νωρίτερα"¹².

Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου γράφει ἐπὶ λέξει¹³:

"Ἐπεὶ δ' ἑώρα, (ὁ Ἅγιος Μάξιμος), ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν, τὴν τῶν Μονοθελητῶν τηνικαῦτα αἵρεσιν εἰς τέλειον μᾶλλον ἐκτεινομένην, καὶ δεινῶς καθ' ἡμέραν ὑπὸ τῶν τῆς ἀσεβείας προστατῶν ἀυξανομένην, ἔστεινε μὲν καὶ πένθει βαρυτάτῳ συνείχετο, οἰκτιζόμενος μάλιστα καὶ τοὺς τὰ παράνομα δρῶντας, οὐκ εἶχε δ' ὅ,τι καὶ πράξοιεν ἑαυτῷ, οὕτω τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος, καὶ Ἐὼν μικροῦ πᾶσαν καταλαβόντος καὶ Ἐσπέριον. Ὅθεν καὶ ἐν τοσοῦτοις δεινοῖς, τούθ' εὐρίσκει μόνον ἑαυτῷ

τὸ λυσιτελοῦν, καὶ τοῖς πράγμασιν. Ἐπεὶ γὰρ ἐγίγνωσκε τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην τοῦ τοιούτου καθαρεύουσας μύσους, καὶ ὅσον ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ὅσον ἐν ἄλλοις τόποις καὶ νήσοις ἐκείναις ταῖς πέριξ, λιπῶν τὰ ἐνταῦθα, ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾷ, συνηγορίαν δώσων τῷ λόγῳ καὶ τοῖς ἐκεῖ συνεπόμενος ὀρθοδοξοῖς· οὐκ ἀμογητὶ μὲν, οὐδ' ἄνευ καμάτου καὶ ταλαιπωρίας, τὴν τοσαύτην ἠνυκῶς ὁδὸν, πάντα δ' ὁμως ἐλάττω τῆς καλῆς προθυμίας τιθέμενος· συμβούλοις τάχα καὶ τοῖς κάτ' αὐτὸν μονάζουσι χρησάμενος τῆς ἀφίξεως, ὧν εἰ καὶ τὴν διάξουξιν βαρεῖαν καὶ οὐδὲ φορητὴν εἶχεν, ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλο τι παρὰ τὰ βεβουλευμένα δρᾶσαι, τοῦ καιροῦ στενοχωροῦντος αὐτόν, καὶ τὴν ἀναχώρησιν ἐπιτρέποντος. Ἀλλὰ γὰρ ὁ λόγος προεκδρομῶν, παρήκε τὰ ἐν τῷ μέσῳ εἰπεῖν, καὶ ὅθεν τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ πονηρὰ αὕτη δόξα καὶ ἀποτρόπαιος, οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν ταράξασα, καὶ πολλοὺς εἰς τὸν ὅμοιον ὑποσύρασα ὄλισθον."¹⁴

¹⁴ "Ἐπειδὴ ὁμως ἔβλεπε, ὅπως εἶπα πρὸ πάνω, νὰ ἐπεκτείνεται τότε ὅλο καὶ περισσότερο ἡ αἵρεση τῶν Μονοθελητῶν καὶ νὰ μεγαλώνει μέρα μὲ τῆ μέρα ἀπὸ τίς προσπάθειες τῶν προστατῶν τῆς ἀσεβείας, στέναζε καὶ βασανίζοταν ἀπὸ λύπη βαρῦτατη, οἰκτίροντας πάρα πολὺ καὶ τοὺς δράστες τῆς παρανομίας. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει ὁ ἴδιος, ἔχοντας τό κακὸ ἀπλωθεῖ τόσο πολὺ καὶ λίγο ἀκόμα ἤθελε νὰ καταλάβει ὅλη τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύση. Γιαυτό καὶ μέσα σέ τόσα δεινά, βρίσκει τό ὅτι αὐτό μονάχα ἦταν ὠφέλιμο γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ πράγματα.

Ἐπειδὴ λοιπόν, ἤξερε ὅτι ἡ παλαιὰ Ρώμη ἦταν καθαρὴ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀκαθαρσία (τὸν μολυσμό), καθὼς καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλων τόπων καὶ νησιῶν ἐκεῖ γύρω, ἀφήνει τὰ ἐδῶ καὶ φθάνει ἐκεῖ γιὰ νὰ δώσει τὴν συνηγορία του μὲ τὸ λόγο καὶ νὰ στηρίξει τοὺς ἐκεῖ Ὁρθόδοξους

¹¹ ΘΗΕ τ. 11ος, σελ. 616.

¹² P.G. 91, 589 ἐπ.

¹³ P.G. 90, 73, 76. Τό κείμενο αὐτό παραθέσαμε αὐτούσιο στὴν τρίτη μας ἀπάντηση πρὸς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου, πού στό παρελθόν μᾶς κατηγοροῦσε ἀδίκως, ὅτι τάχα διαστρέφαμε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία!...

Ποιὸς λέγει, λοιπόν, πρωτοφανή ψεύδη;

συμβαδίζοντας μαζί τους. Καί δέν διάνυσε τό ταξίδι αὐτό χωρίς κόπο, οὔτε χωρίς κούραση καί τλαιπωρία, ἢ προθυμία του ὅμως τά νικοῦσε ὅλα. Γιά τὴν ἀφιξή του ἐκεῖ εἶχε χρησιμοποιήσει συμβούλους ἐκείνους πού μόναζαν μαζί του. Ὁ χωρισμός ἀπό αὐτούς τοῦ ἦταν βαρὺς καί ἀνυπόφορος, ἀλλά δέν εἶχε τί ἄλλο νά κάνει ἐκτός ἀπὸ αὐτά πού εἶχε σκεφθεῖ, καθόσον τὸν πίεζε ἡ **περίσταση καί τὸν καλοῦσε νά ἀναχωρήσει.** Ὁ λόγος μου ὅμως προέτρεξε καί παρέλειψε νά ἀναφέρει τά ἐνδιάμεσα καί ἀπὸ πού **ξεκίνησε αὐτὴ ἡ πονηρὴ καί ἀπαίσια δοξασιά, πού τόση ταραχὴ προκάλεσε στὴν Ἐκκλησία καί τόσους πολλοὺς παρέσυρε στὸν κοινὸ κατήφορο.** Εἶναι, λοιπόν, ἀνάγκη νά ἐκθέσουμε λίγα γι' αὐτήν, κι ἔπειτα νά προσθέσουμε στὴν ἀφήγησή μας ὅσα ἀκολουθοῦν.

Τά σκῆπτρα τῆς βασιλείας εἶχε ἀναλάβει τότε ὁ Ἡράκλειος καί ὁ Σέργιος εἶχε τό θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης. Καί πρῶτα ὁ ἴδιος ὁ Ἡράκλειος καί ὄλοι οἱ παλατιανοὶ καί ὄλοι οἱ ἄρχοντες καί οἱ ἀξιωματοῦχοι τύχαιναν ν' ἀποδέχονται τὴν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὁμολογοῦσαν καί κῆρυτταν δύο φύσεις καί δύο ἐνέργειες καί θελήματα στοῦ Χριστοῦ μου, τό Θεϊκό καί τό ἀνθρώπινο. Ἀλλά ἀλοίμονο γι' αὐτόν, ἔπειτα ἀπὸ τά πολλά τρόπαια κατὰ τῶν ἐχθρῶν καί τά περιφανῆ ἀνδραγαθήματα ἐναντίον τῶν Περσῶν, **ὅταν μεταβλήθηκε τό δόγμα ἀπ' τό ὀρθό,** ἄρχισαν νά μεταβάλλονται καί τά ἐκκλησιαστικά πράγματα, καί **σεβαστό μέρος τοῦ λαοῦ μεταστράφηκε στοῦ ἀντίθετο.** Αἴτιος γιά τὴν μεταστροφή τοῦ βασιλιᾶ ἦταν ἐκεῖνος ὁ Ἀθανάσιος, ὁ ἀποκαλούμενος ἔτσι, πατριάρχης τῶν Ἰακωβιτῶν, ἄνθρωπος πλάνος καί πιό δεινός ἀπὸ ὅλους στοῦ νά συγγέει τὴν ἀλήθεια. Αὐτός πῆγε στὸν Ἡράκλειο, ὅταν ἦταν στὴν Ἱεράπολη τῆς Συρίας, καί πλησιάζοντάς τον ὑποῦλα καί δόλια τὸν δελέαζε μὲ ὑποσχέσεις, ὅτι θὰ δεχόταν καί τὴν Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνας, ἢ ὅτι πρόσβευε τίς δύο φύσεις ἐνωμένες σὲ ὑπόσταση, γιατί ὁ Ἡράκλειος, ὅπως ἔδειχναν τά πράγματα, ἐπιθυμοῦσε νά ἐνώσει σ' ἐκείνη τὴν σύνοδο τὸν ἴδιο τὸν Ἀθανάσιο, στὸν ὁποῖο ὑποσχόταν τό θρόνο τῆς Ἀντιόχειας, καί τοὺς ἄλλους, ὅσους ἔβλεπε ὅτι δέν συμφωνοῦσαν, ἂν καί ἀπὸ ἀφέλεια καί κουφότητα νοῦ ἐκτός ἀπὸ τό ὅτι δέν προσήλκυσε κανένα, **ἐπέσυρε εἰς βάρους του καί τὴν κακοδοξία.**

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἢ οἱ Οἰκουμενιστές, καί κατ' ἐξοχὴν οἱ Γρηγοριάτες;

Ἀναχώρησε ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν Κύζικον τὸ 626 ναὶ ἢ ὄχι, λόγω τῆς ἐκτεινομένης αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, καί ἐπειδὴ αὐτὴ κάθε ἡμέρα αὐξανόταν ἀπὸ τοὺς προστάτες τῆς ἀσεβείας¹⁵ καί λόγω τοῦ ὅτι τὸ κακὸ τῆς αἰρέσεως ἐξεχύθη παντοῦ καί κατέλαβε καί τὴν Δύση καί τὴν Ἀνατολή;

Ἄφησε ὁ Μέγας Ὁμολογητὴς τὴν Κωνσταντινούπολιν καί τὴν Κύζικον μὲ πόνον ψυχῆς καί ἦλθε στὴν Ἀφρική γιὰ νά ἐνωθεῖ καί νά ἀγωνισθεῖ μὲ τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους Ὁρθοδόξους = "ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾶ, **συνηγορίαν δώσων τοῖς Ὁρθοδόξοις**".

Οἱ Μονοθελητες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν ὁποίων προΐστατο ὁ Σέργιος, ὀνομάζονται προστάται τῆς ἀσεβείας ἀπὸ τὸν βιογράφο τοῦ Ἁγίου.

Τὴν κοινωνίαν τῶν προστατῶν τῆς ἀσεβείας φεύγει ὁ ἅγιος **Μάξιμος!**

Θὰ χρειαζόταν μεγαλύτερος σεβασμὸς στὸν **Μεγάλο Ὁμολογητὴ Ἅγιο** τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τοὺς **νεοφανεῖς ὑπερασπιστὲς τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου.**

Καί μόνον ἢ προσωνυμία **Ὁμολογητῆς** θὰ ἔπρεπε νά κάνει τοὺς διφένσορες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πιό προσεκτικούς.

Ἀγωνίσθηκε μὲ σθένος ὁ Ἅγιος ἐναντίον τῆς αἰρέσεως τοῦ **Μονοθελητισμοῦ, τῆς πονηρᾶς καί ἀποτρόπαιας δόξας, πού τόσο πολὺ τάραξε τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νά σώσει**

¹⁵ Ἀπὸ τὸν Σέργιον καί τὸν Ἡράκλειον = " Ἡρακλείου τῶν τῆς βασιλείας σκῆπτρων ἐπειλημμένων, καί Σεργίου τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέποντος θρόνον", P.G. 90, 76 C.

τούς χριστιανούς, ἀπὸ τὸ "μύσος" = τὸν μολυσμὸν τῆς αἰρέσεως, γιατί πολλοὶ παρασύρονταν στὴν ἀπώλεια καὶ στὴν καταστροφή.

Γι' αὐτὸ δίσταται τῆς κοινωνίας τῶν Μονοθελητῶν, δια-κόπτει τὴν κοινωνία, φεύγει καὶ ἐνώνεται μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀφρικῆς, τοὺς ὁποίους καὶ στηρίζει στὴν Πίστιν.

Στὴν Ἀφρική, ὅπου ἔρχεται, εὐρίσκει καὶ τὸν ἄλλον μέγαν φυγά, τὸν Ἅγιον Σωφρόνιον, πὺ ἦταν ἀκόμη Μοναχός. Καὶ μαζὶ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γιατί ἔγινε φυγάς καὶ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, ὅπως καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος, μήπως γιατί κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητές;¹⁶

Βλέπουμε ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὅτι δὲν ἔχουν ἔτσι τὰ πράγματα, ὅπως τὰ παρουσιάζουν οἱ Οἰκουμενιστές, ἀναλαμβάνοντας νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀπαράδεκτα τῶν προστατῶν τῆς σύγχρονης ἀσεβείας, ἀλλὰ διαστρεβλώνουν διαρκῶς καὶ τίς θέσεις ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κηρύξεως τῆς Μονοθελητικῆς αἰρέσεως ἀντιστάθηκαν οἱ Ἅγιοι, ἔγιναν φυγάδες ὡς ἀληθεῖς Μοναχοί.

Διέκοψαν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Μονοθελητές καὶ κατόρθωσαν νὰ συγκληθοῦν Τοπικῆς Σύνοδοι, τὸ 634 στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σωφρόνιο, πὺ ἦταν ἤδη Πατριάρχης, τὸ 641 ἐπὶ πάπα Ἰωάννου Δ' στὴ Ρώμη, τὸ 646 στὴν Καρχηδόνα καὶ τὸ 649 πάλι στὴ Ρώμη μὲ τὸν Ἅγιο

¹⁶ Βλ. καὶ Π. Τρεμπέλα, "Δογματικὴ", Τόμ Β', σελ. 368, "μόνοι δυὸ Μοναχοὶ ἀντέστησαν κατ' αὐτῆς (τῆς αἰρέσεως), ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ Σωφρόνιος, περὶ οὓς συνήχθησαν καὶ πᾶσα ἡ τὸ γνήσιον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάττουσα μερὶς τοῦ ποιμνίου".

Μαρτίνο τὸν Μάρτυρα καὶ Ὁμολογητή, πρὸ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ Τοπικῆς αὐτῆς Σύνοδοι καταδίκασαν τὸν Μονοθελητισμό.

Καὶ πρὶν ὅμως ἀπὸ αὐτῆς τῆς Συνόδου, ὅπως ἀποδείξαμε, οἱ Ἅγιοι δὲν ἔχουν καμμία κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητές.

Θὰ ἦταν ἐξάλλου παράλογο νὰ ἀγωνίζονται νὰ συγκληθοῦν Σύνοδοι καὶ ταυτόχρονα νὰ ἔχουν κοινωνία μὲ αὐτοὺς πὺ ἀγωνίζονται νὰ καταδικάσουν. Μὲ αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι τοὺς δίωκαν, καὶ ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ ἔγιναν φυγάδες στὴν Αἴγυπτο!

Ἄφοῦ, λοιπόν, ἔτσι ἔχει ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἀνατρέπονται καὶ τὰ αἰόλα ἐπιχειρήματα τῶν Οἰκουμενιστῶν, πὺ θέλαν τοὺς Ἁγίους κοινωνικούς πρὸς τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητές!

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ προσπάθεια, πάση θυσίᾳ, νὰ διαβάλουν τὴν ἀξιοπιστία αὐτῶν πὺ τολμοῦν νὰ τοὺς ἐλέγξουν, παρουσιάζοντάς τους ὡς ψευδόμενους!...

Λέγοντας ὅτι ἐκεῖνοι πὺ τοὺς ἔλεγχαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἐλέγχουν γιὰ τὴν κοινωνία τους μὲ τὸν Οἰκουμενισμό κηρύσσουν τάχα κακοδοξίες καὶ γυμνῆ τῆ κεφαλῇ αἵρεσιν! Ἀκόμη καὶ μὲ διαστροφή τοῦ βίου τῶν μεγάλων Ὁμολογητῶν Ἁγίων!...

Ἡ Ὁρθόδοξος ἀπάντησις γιὰ τὴν στάση τῶν Μεγάλων Ἁγίων Σωφρονίου καὶ Μαξίμου κατὰ τὴν περίοδο τῆς κηρύξεως τῆς Μονοθελητικῆς-Μονοενεργητικῆς αἰρέσεως τοῦ Σεργίου καὶ τῶν ἄλλων αἰρετικῶν Μονοφυσιτῶν

α) Οὐδέποτε εἶπαμε ὅτι ἦταν ἀπολύτως φυσικὸ (!) νὰ ἐπικοινωνοῦν

οἱ Ἅγιοι Σωφρόνιος καὶ Μάξιμος τὸ 634 μὲ τὸν Σέργιο, ἀφοῦ ἡ αἵρεσις κηρύχθηκε τάχα μόλις τὸ 638, ὅπως διαστρεβλώνουν θέσεις μας οἱ Οἰκουμενιστές!

Ὅπως ἀντιθέτως, ἔχουμε διδάξει (τ. 27 σέλ. 6) ὅτι: "**ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος** τὸν ἀποκαλεῖ, (τὸν Σέργιον), ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν Συνοδικὴν ἐνθρονιστικὴν του ἐπιστολὴν "Δεσπότη πάντων ἀγιωτάτω καὶ μακαριωτάτω ἀδελφῶ καὶ συλλειτουργῶ Σεργίω..."¹⁷ "καὶ ἀπὸ τὴν προσφώνησιν αὐτὴν προσπαθοῦν νὰ συνάξουν τὸ συμπέρασμα (οἱ Γρηγοριάτες) ὅτι **οἱ Ἅγιοι Πατέρες** δὲν διέκοπτον τὸ μνημόσυνο τῶν αἱρετικῶν πρὶν γίνῃ συνοδικὴ διάγνωσις!"

Ἐπίσης τονίζαμε¹⁸ τὰ ἑξῆς:

"Σαφέστατα, ὅπως εἶδαμε, καταδικάζει τὸν Μονοενεργητισμὸν τοῦ Σεργίου, στὴν συνοδικὴν του ἐνθρονιστικὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος. Εἶναι φυσικὸν ὅμως, ἐφ' ὅσον διαρκοῦν ἀκόμη οἱ συζητήσεις καὶ οἱ προσπάθειες γιὰ ἐπικράτησιν τῶν Ὁρθοδόξων θέσεων καὶ ἐφ' ὅσον προσπαθεῖ νὰ προσεταιρισθεῖ τὸν Σέργιον στὸν ἀγῶνα του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ τὸν ἀποκαλῆ, δεσπότην μακαριώτατον, ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν καὶ ταυτοχρόνως νὰ τοῦ γνωστοποιῇ τὶς σαφέστατες Ὁρθόδοξες ἀπόψεις.

¹⁷ καὶ ὄχι καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος, ὅπως προσθέτουν στίς συκοφαντικὰς κατηγορίας τοὺς αὐθαιρέτως ὁ πρώην Γρηγοριάτης Μοναχὸς Βασίλειος μὲ τὸν Γέροντά του π. Γεώργιο Καψάνη!

¹⁸ Στὸ τ. 27 σελ. 7 καὶ 8.

Πολὺ σύντομα, ὥστόσο, ἀπογοητευμένος καὶ ἀπὸ τὸν Σέργιον συγκαλεῖ καὶ Τοπικὴν Σύνοδον στὰ Τεροσόλυμα καὶ καταδικάζει καὶ ἀναθεματίζει τὸν Μονοφυσιτισμὸν-Μονοθελητισμὸν.¹⁹

Ἀναγκάζεται ὅμως νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν, μετὰ τὴν κατάληψίν της, στὸν Ἄραβα χαλίφην Ὁμάρ (τὸ 637) καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Ἅγιος πατριάρχης ἀποθνήσκει".

Ἐπίσης τονίζαμε²⁰ :

"Ἀποκρύπτεται ἐπίσης ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου στίς ἐξαγγελίες του γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου καὶ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς ποιμένες.

Διδασκαλία ποὺ διατυπώνει σχεδὸν αὐτολεξεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ ΙΕ' Τεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου (πολὺ πρὶν τὴν ΑΒ' Σύνοδον τοῦ 861).

Τὸ τί φρονεῖ ὁ Ἅγιος περὶ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημόσυνου τῶν αἱρετικῶς φρονούντων καταφαίνεται στίς ἐξαγγελίες τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου "Περὶ ἐξαγγελιῶν"²¹ στὴν ὁποῖαν γράφει: "Εἰ δὲ τινὲς ἀποσταταῖέν τινος οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν ὑπὸ συνόδου ἢ ἀγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ ὀρθόδοξοι."

¹⁹ Βλ. ΘΗΕ, Σωφρόνιος, Ἅγιος, τ. 11ος, σέλ. 644.

²⁰ στίς σέλ. 5 καὶ 6 (τ. 27)

²¹ PG 87, 3, 3369-3371

Καὶ μάλιστα λίγο πιὸ πάνω στὶς ἐξαγγελίες του γράφει ἀκριβῶς τὰ ἴδια μὲ τὸν Ἅγιον Μ. Ἀθανάσιον: "Εἰ μὴ δυνατὸν ἐν ἐκκλησίᾳ προιέναι, κατ' οἶκον συνάξεις, ὧ ἐπίσκοπε, ἵνα μὴ εἰσέροχηται εὐσεβῆς εἰς ἐκκλησίαν ἀσεβῶν, οὐχ ὁ τόπος γὰρ τὸν ἄνθρωπον ἀγιάζει, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὸν τόπον φευκτέον σοὶ ἔστω διὰ τὸ βεβηλῶσθαι ὑπ' αὐτῶν ὡς γὰρ ὅσοι ἱερεῖς ἀγιάζουσιν, οὕτως οἱ ἑναγεῖς μιαίνουσιν· εἰ δὲ μήτε ἐν οἴκῳ ἅμα μήτε ἐν ἐκκλησίᾳ δυνατὸν συναθροισθῆναι, ἕκαστος ἐαυτῷ ψαλλέτω, ἀναγινωσκέτω, προσευχέσθω, ἢ ἅμα δύο ἢ τρεῖς. Ὅπου γὰρ ἐὰν ᾧσι, φησὶν ὁ Κύριος, δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν."

"Τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποτειχίσεως καὶ διακοπῆς τῆς κοινωνίας τῶν αἵρετικῶν ποιμένων καὶ τοῦ ἀγῶνος μέχρι θανάτου διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν βλέπουμε νὰ πραγματώνεται ξεκάθαρα στὴν στάσιν ζωῆς τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, μαθητοῦ καὶ πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, τὸν ὁποῖον, ὄντως, ἀποκαλεῖ ὁ Ἅγιος Μάξιμος προϊστάμενον, πατέρα καὶ διδάσκαλον²².

Ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε νὰ ἀποδεχθῆ τὴν νέαν τακτικὴν τῶν αἵρετικῶν, ἐκφρασθεῖσαν διὰ τοῦ "Τύπου" τοῦ αὐτοκράτορος Κώνσταντος τοῦ Β΄,

ἐγγονοῦ τοῦ Ἡρακλείου. Διὰ τοῦ "Τύπου" ἐπεβάλλετο ἡ σιωπὴ στὰ θέματα τῆς Πίστεως!

Τότε ὁ Ἅγιος Μάξιμος μὲ τὴν ὁμολογιακὴν στάση του δίδασκε τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ κοινωνοῦν μετὰ τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος δὲν κοινωνοῦσε."

Στὴν δὲ σέλ. 8 (τ. 27) ἐπίσης ἐπανερχόμεσταν:

"Εἶδαμε ποῖα εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, ὁ ὁποῖος πολὺ πρὶν συγκληθεῖ ἡ ΑΒ' σύνοδος τὸ 861 ἐπὶ Μ. Φωτίου, καὶ πρὶν τεθεῖ ὁ ΙΕ' αὐτῆς Κανὼν, ὁ ἐπιβάλλων τὴν ἀπὸ τῶν αἵρετικῶν καὶ σχισματικῶν ἀποτειχίσειν, διατυπώνει σχεδὸν αὐτολεξεὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ Κανόνος:

"Εἰ δὲ τινες ἀποσταταῖέν τινος, οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν (ὄχι μόνον) ὑπὸ συνόδου (ἀλλὰ καὶ) ἢ Ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς οἱ Ὁρθόδοξοι".

Καὶ ὅπως εἶδαμε στὶς "ἐξαγγελίες" τοῦ Ἁγίου, ὁ Ἅγιος προτρέπει τοὺς ἐπισκόπους νὰ συνάγονται σὲ οἴκους καὶ νὰ ἐκτελοῦν τὰ τῆς λατρείας τους, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρονται οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι σὲ οἴκους ποὺ μολύνουν οἱ ἀσεβεῖς (αἵρετικοί), καὶ ἂν οὔτε σὲ ἐκκλησίες οὔτε σὲ σπίτια μποροῦν νὰ συνάγονται, τότε ὁ καθ' ἕνας καθ' ἑαυτὸν ἄς ψάλλῃ, ἄς ἀναγινώσκῃ, ἄς προσεύχεται, γιατί ὅπου δυὸ ἢ τρεῖς -(Ὁρθόδοξοι, αὐτὸ ἐννοεῖ σαφέστατα ὁ Ἅγιος)- μαζεμένοι στὸ

²² Βλ. ΘΗΕ, Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, τ. 8ος, σέλ. 614, καὶ Στεφανίδου, ὀ.π. σέλ. 244

ὄνομα τοῦ Κυρίου μας, ἐκεῖ βρισκεται καὶ Ἐκεῖνος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

... Ποιά, λοιπόν, σύγκρισις ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν τότε κατάστασιν, πὺν ὁ θεολογικὸς προσδιορισμὸς καὶ ἡ διασάφησις τῶν Ὁρῶν τῆς Χαλκηδόνας ἦταν, ὅπως ὁμολογοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα οἱ καθηγητὲς τῆς δογματικῆς, ἀπὸ τὰ δυσκολότερα ἀνακύψαντα θεολογικὰ προβλήματα, καὶ τὴν σημερινήν; Καὶ μποροῦμε ἄραγε νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Ἅγιοι δὲν διέκοπταν τὸ μνημόσυνον τῶν αἵρετικῶν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, μόνον ἀπὸ μίαν προσφώνησιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου, στὴν ὁποίαν πάντως σαφέστατα καταδικάζεται ὁ Μονοενεργητισμὸς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀκόμη κρατοῦν οἱ συζητήσεις ἀπευθύνεται φιλοφρόνως ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν Σέργιον;

Μόνον γιὰ ἐλάχιστον διάστημα διατηροῦσαν οἱ Ἅγιοι τὴν κοινωνίαν, μέχρι νὰ γνωστοποιηθῆ ἐπισήμως ἡ αἵρεσις καὶ πρὸς καιρὸν, ὅσο δηλ. διαρκοῦν οἱ προσπάθειες νὰ προσεταιρισθῆ ὁ Ἅγιος τὸν Σέργιον στὶς Ὁρθόδοξες θέσεις.²³

Ἐπὶ ἀρχῆς καμμία σύγκρισις τοῦ τότε καὶ τοῦ σήμερα;"...

²³ Ἐπειδὴ παλινωδοῦσε συνεχῶς ὁ Σέργιος καὶ ὁ Πύρρος. Καί πράγματι πρὸς καιρὸν ὅμως μόνον μετέστρεψε τὸν Πύρρον ὁ Ἅγιος Μάξιμος στὶς Ὁρθόδοξες θέσεις, μετὰ τὸν διάλογο πού εἶχε μαζί του στὴν Ἀφρική!

β) Τί, λοιπόν, ἔχουμε διδάξει οἱ Ὁρθόδοξοι,²⁴ ἐγκύπτοντας λεπτομερέστερα στὴν στάση τῶν μεγάλων Ἁγίων ἀπέναντι στὴν αἵρεση;

"Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἡ στάση καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀποτελεῖ ἀξεπέραστο σκόπελο γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστὲς, ὁ Ἅγιος Μάξιμος παρουσιάζεται ὅτι δὲν διέκοψε κοινωνία πρὸς τοὺς Μονοθελητὲς, παρὰ μόλις πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του!

Πάντως καὶ ἔτσι νὰ εἶχαν τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ Ἱστορία ἄλλα μᾶς διδάσκει, ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν αἵρετικῶν Μονοθελητῶν ποιμένων ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάξιμο πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (680), "πὺν εἶναι ἡ μόνη ἀρμόδια," κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστὲς "νὰ κατακρίνει τὴν αἵρεση, καὶ τότε μόνον" κατὰ τὴν καινοφανῆ διδασκαλία, "ὀφείλουμε νὰ διακόπτουμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς," ἀφοῦ ὁ Ἅγιος καὶ μέγας Θεολόγος καὶ Ὁμολογητὴς, μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια τὸ 662 παρέδωσε τὸ πνεῦμα του, ἐπειδὴ, ἀκριβῶς, δὲν κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητὲς.

Τὸ ὅτι δὲν κοινωνοῦσαν μὲ τοὺς Μονοθελητὲς οἱ μεγάλοι Ἅγιοι καὶ πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης εἶναι ξεκάθαρο καὶ δὲν μένει θολὸ ὅπως θέλουν νὰ τὸ παρουσιάσουν οἱ Οἰκουμενιστὲς.

²⁴ Τεύχος 28.

Λένε ωστόσο και οι Οικουμενιστές, πιεζόμενοι από τον έλεγχο μας, ότι "ὁ ἅγιος Μάξιμος ἄρχισε τότε νέους ἀγῶνες γιὰ τὴν σύγκληση συνόδων πὺν κατεδίκασαν τὸν Μονοθελητισμὸ (641, 646, 649). Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ ἅγιος πρέπει νὰ διέκοψε καὶ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς." ²⁵

"Πρέπει νὰ διέκοψε! Πότε, τὸ ἀφήνετε ἀσαφές. Καὶ δὲν τὸ λέτε μὲ βεβαιότητα. Τότε γιατί ὀνομάστηκε Ὁμολογητής;

"Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας Ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἴδου πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάθης ὅπερ οὐ προσδοκᾶς."

Πρὸς οὓς εἶπον: Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριόν τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὄλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφήνατο." ²⁶

Ὅταν ὅμως σήμερα γίνονται συνεχῶς οὖνιτικά συλλείτουργα, ὄχι μόνον μὲ τοὺς καταδικασμένους ἑτεροδόξους, Λατίνους, Μονοφυσίτες καὶ Προτεστάντες, ὅταν ὑπογράφονται κοινές δηλώσεις καὶ μεγάλες καὶ ἐπίσημες συμφωνίες μὲ τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς Μονοφυσίτες ἀπὸ ὀλόκληρες τοπικές Ἐκκλησίες, ὅταν ἡ

μυστηριακὴ διακοινωνία, κοινὸ Ποτήριο, κοινές ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες κάθε εἶδους, κοινοὶ γάμοι, βαπτίσεις καὶ κηδεῖες, μὲ τοὺς αἰρετικούς ἑτεροδόξους ἔχει γίνεῖ καθημερινὴ πρακτικὴ, ὅταν τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, μὲ τὸ ὁποῖο κοινωνοῦν ὅλοι οἱ πεπτωκότες ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστές, ἔχει ἐπισήμως ἐνωθεῖ μὲ τοὺς Μονοφυσίτες, ἀλλὰ γίνονται συμπροσευχές ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς ἀλλοθρήσκους, τότε τὸ κινδυνευόμενον καὶ τὸ μολυνόμενον εἶναι ἡ Πίστις στὸν Χριστόν.

Τότε φυσικά δὲν πρόκειται γιὰ κανονικὰ ἐγκλήματα, ὅπως αὐθαιρέτως τὰ χαρακτηρίζουν οἱ Οἰκουμενιστές, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ διδασκαλία καὶ ἔργα τῶν νεκροποιῶν αἱρέσεων, τῶν Λατίνων, τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ τοῦ Οἰκουμισμού.

Καὶ τὴν κοινωνία τῶν σεσηπτότων καὶ τῶν νεκροποιουμένων αὐτῶν μελῶν ὀφείλουμε νὰ φεύγουμε, γιὰ νὰ σωθοῦμε πρῶτα ἐμεῖς καὶ νὰ σώσουμε τὴν ἐκκλησία ἀπὸ τὸ σχίσμα, τὴν αἵρεση καὶ τὸν ἐπερχόμενο γιὰ τὰ μέλη τῆς αἰρετικῆς καταστάσεως ἐκκλησίας πνευματικὸ θάνατο, μένοντες ἐμεῖς ὑγιεῖς καὶ ζῶντες, ἀναπνέοντες καὶ τρεφόμενοι ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα στὰ ἀμόλυντα ἀπὸ τὴν αἵρεση θυσιαστήριά μας, μὴ σηπόμενοι καὶ συναποθνήσκοντες ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὰ μεμολυσμένα, σεσηπότα καὶ θνήσκοντα μέλη, τοὺς αἰρετικούς πεπτωκότες Οἰκουμενιστές καὶ μὴ ὀρθοδόξους.

²⁵ Ξεχνοῦν ἐσκεμμένα τὴν Σύνοδον τοῦ Ἁγίου Σοφρονίου στὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ 634, -(πού καταδίκασε τοὺς Μονοθελητὲς καὶ τὸν Σέργιον)-, πού ἦταν πνευματικὸς Πατέρας καὶ ὁδηγὸς τοῦ Ἁγίου Μαξίμου!...

²⁶ P.G. 90, 132.